

พิมพ์
สำนักพิมพ์

Down Season

วิมาน
เมฆา

๑

ยามบ่ายของต้นฤดูหนาว อากาศในกรุงเทพมหานครยังคงร้อนจัด หากภายในสนามบินสุวรรณภูมิยังคงเย็นฉ่ำเหมือนเช่นปกติ ไม่ว่าจะฤดูไหน ก็ยังคงอุณหภูมิเช่นนี้ตลอดทั้งปีทั้งชาติ และเป็นเรื่องปกติอีกเช่นกันที่ จะมีเสียงผู้คนดังจ๊อกแจ๊กจ้อแจ ประสานกับเสียงประกาศของสายการบิน ผู้คนเดินไปมาซึกไขว่น่าเวียนหัว ทว่าความวุ่นวายเหล่านั้นไม่ได้กระทบต่อ หญิงสาวกลุ่มหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงหน้าห้องผู้โดยสารขาออกสักเท่าใด หญิงสาว สามและชายสววยอีกหนึ่งกำลังยืนรำลាក់ันเหมือนอย่างกลุ่มอื่นๆ ที่เตรียม จะเดินทาง หลายคนร้องไห้ อาลัยอาวรณ์เพื่อนหรือญาติพี่น้องที่กำลังจะ เดินทาง ต้องห่างหายไปหลายปี หลายกลุ่มหัวร่อต่อกระซิก มาส่งเพื่อน ที่กำลังจะไปท่องเที่ยวพักผ่อนต่างประเทศ อีกไม่กี่วันก็จะได้เจอกันอีกครั้ง จึงไม่ได้โศกเศร้าอะไร

เช่นเดียวกับปฐิตาและเพื่อนๆ ที่หน้าตาสดใส โดยเฉพาะคนเดินทาง ซึ่งหันมาบอกเพื่อนร่วมงานบริษัทเดียวกัน ด้วยท่าทางที่คนเห็นแล้วรู้สึก หมั่นไส้เป็นอย่างยิ่ง

มือที่โบกไหวๆ ท่าทางโก้หรู มองเพื่อนๆ ด้วยหางตา มักออกอาการเหน้อยหน่ายใจ ประหนึ่งเห็นคนอื่นเป็นพวกที่ต่ำต้อยกว่า ได้สร้างความรำคาญใจจนสุดพรรณนา นี่ถ้าไม่ติดที่ซัชนันท์ขอร้องให้ขับรถมาส่งละก็ พวกเธอคงไม่มีวันมา

“ไปละนะพวกแก ฉันไปแล้วไม่ต้องเสียใจละ อีกหน่อยพอจัดงานแต่งงานเสร็จ จะพาคาร์เตอร์กลับมาอวด พวกแกไม่ต้องอิจฉาตาร้อนหรอกนะที่ฉันได้แฟนหล่อและรวยอย่างเขา” พุทธิตาหัวเราะชอบใจ โบกมือให้เพื่อนร่วมงานด้วยหน้าตาเบิกบานอย่างยิ่ง และใบหน้าที่กำลังบานแฉ่งนั้นได้บดบังจนทำให้มองไม่เห็นสายตาของสองสาวในกลุ่มที่ลอบสบตากันด้วยความสังเวชระคนดูหมิ่น ก่อนจะย่นจมูกนิดๆ มีเพียงซัชนันท์ ชายครึ่งนางสาวเห็นเพื่อนทั้งสองมองตากันก็ได้แต่ส่งค้อนควักชนิดคอแทบจะหัก แล้วหันไปอวยพรให้พุทธิตา แถมยังตาแดงๆ จนเจียนจะร้องให้ออกมาเสียอีก

“โซคตินะแก ขอให้ได้แต่งงานกับคาร์เตอร์อย่างที่เขาหวังนะ ไปอยู่ที่โน่นอากาศมันหนาว แกต้องรักษาเนื้อรักษาตัวให้ดีนะ ระวังจะเป็นหวัดเอาง่ายๆ” พุดไปน้ำตาคนพุดก็พานจะไหล เมื่อทั้งรักและผูกพันกับพุทธิตามาหลายปีติดๆ เรียกว่านับตั้งแต่เรียนพาณิชยต์ด้วยกันมา จนกระทั่งจบระดับปริญญาตรี แล้วยังทำงานบริษัทขายประกันชีวิตด้วยกันอีกหลายปี แม้ใครต่อใครจะหมั่นไส้เพื่อน หรือไม่ยอมคบเพราะเธอมีความคิดไม่เหมือนชาวบ้านชาวช่อง มีแต่เจ้าหล่อนเท่านั้นที่เข้าใจพฤติกรรมและเหตุผลของพุทธิตา จึงคบกันมาได้ยาวนาน ตลอดเวลาก็เข้าห้องอยู่ด้วยกันเป็นระยะเวลาเกือบสิบปีแล้ว พอเพื่อนจะจากไป เจ้าหล่อนก็ใจหายวูบ

“ถ้าไม่เจอคาร์เตอร์ก็ให้รีบกลับมานะ เจ้เป็นห่วง” ซัชนันท์ยังกำซัปอีก

“เงินนั้นไม่ต้องเป็นห่วงพี่พุทธรอก” หนึ่งในสองสาวปลอบ แต่น้ำเสียงฟังแล้วคล้ายเสียดสีนิดๆ “พี่พูกำลังจะไปได้ดิบได้ดี มีผ้ารวยๆ แล้ว มีแต่พวกเราที่แหละที่ต้องห่วงตัวเองมากกว่า ไซ้ใหม่จิบ”

“ช่วย” คนถูกกระทุ้งข้างแควรีบตอบเข้าข้างเพื่อน

ชั้นนี้ที่คือนีกรอบแต่ไม่พูดออกมา เพราะความจริงเจ้าหล่อนรู้ดี แก่ใจว่าเพื่อนจอมไฟสูง ที่ชอบสร้างวิมานในอากาศตลอดหลายปีที่ผ่านมา กำลังจะไปเผชิญกับอะไร การเดินทางคราวนี้จะไม่มีใครมาคอยรอรับพิรุณาที่ปลายทาง มีเพียงความหวังที่เธอคิดว่าจะต้องตามไปไขว่คว้าให้ได้เท่านั้น รอคอยอยู่...นี่แหละ ถึงทำให้คนเป็นเพื่อนหวังใยเป็นหนักหนา

ทว่าคนจะเดินทางยังหน้าบาน ยิ้มไม่หุบ อารมณ์ดีจัดเพราะไปดูดวงมาจากหลายสำนักเพื่อเสริมความมั่นใจมาแล้ว ว่าไปครั้งนี้เธอจะได้สามีร่ำรวยกลับมาด้วยอย่างแน่นอน ของอย่างนี้ไม่เชื่ออย่าลบหลู่!

หกเดือนก่อน คาร์เตอร์แวมมาหาเป็นครั้งสุดท้าย แล้วหายหน้าหายตาไปโดยไม่รู้ว่าลาหรือติดต่อกลับมาอีก สร้างความกังวลใจให้เธออย่างใหญ่หลวงว่าอาจจะมึนงงเกิดขึ้นกับเขาแล้วเป็นแน่ เธอพยายามติดต่อผ่านทางอีเมลที่เคยใช้พูดคุยกันเสมอมา หากแต่ทุกอย่างเงียบหาย จนทำให้เพื่อนรอบข้างเริ่มระแคะระคายว่าเธออาจจะถูกทอดทิ้ง เวลาเดินทางไปทางไหนได้ยินแต่เสียงหัวเราะเยาะลับหลัง ดูถูกดูแคลนว่าเธอถูกผู้ชายที่อวดนักรวดหน้าว่าเป็นแฟนลูกชายเจ้าของแฟรนไชส์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศแคนาดา ทอดทิ้ง คำดูแคลนนั่นมันทำให้เธอโกรธแทบคลั่ง ดังนั้นเธอจะต้องทำอะไรสักอย่าง เพื่อพิสูจน์ว่าคาร์เตอร์ไม่ได้ทอดทิ้งเธออย่างที่ถูกกล่าวหา

เธอไม่คิดจะนั่งดูตาดาย ที่ผ่านมาเธอไม่รู้ว่าคาร์เตอร์โกรธเคืองเรื่องอะไร จึงคิดว่าหากได้พบเจอเขา เธอจะจัดการแก้ไขปัญหาความเข้าใจผิดไปให้สิ้นซาก แล้วกลับมาคบหากันใหม่ คราวนี้เธอจะจัดการรวบรัดให้แต่งงานเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้เลยทีเดียวนะ เพราะมั่นใจว่าผู้ชายที่เคยคบมาทั้งหมด คาร์เตอร์คือคนที่ร่ำรวยและหล่อที่สุด แล้วเสียงเตือนจากโทรศัพท์ก็ปลุกเธอตื่นจากความฝัน

“อ๊วย สามโมงเก้านาทีแล้ว ต้องก้าวเท้าขวา ได้เวลาก้าวออกนอกประเทศแล้วเจ้า พระอาจารย์บอกว่าถ้าก้าวได้ตามฤกษ์จะได้พบเจอชีวิตใหม่ที่ดีกว่า

เก่า” เธออุทาน

ชัชชนันท์ก่อกองก่า ก่อนจะโบกมือไล่ด้วยความแข็ง ที่เพื่อนรักไม่ได้ เป็นห่วงเป็นใยอนาคตของตัวเองเลยสักนิด เจ้าหล่อนเองยังห่วงมากกว่า เลียอีก

“เออ ไปๆ ขอให้ได้ดิบได้ดีอย่างที่หวังนะ แล้วอย่าลืมส่งข่าวมาบอก กันด้วยล่ะ”

“จำใจ ไปล่ะนะ ไปล่ะนะน้องจำ น้องจิบ ผักแจ็กกลับด้วยนะ ขอขอบคุณ ที่ขับรถมาส่ง ถ้าพี่เจอเพื่อนของคาร์เตอร์ดีๆ รวยๆ หล่อๆ จะแนะนำให้นะ เงินนี่ด้วย พี่ไม่ลืมเจ้าหรือก”

ชัชชนันท์ได้แต่ส่ายหน้า แม้อายุจะเท่ากัน แต่ความคิดของเจ้าหล่อน โตเป็นผู้ใหญ่กว่าเพื่อนมาก และโตพอที่จะเข้าใจชีวิตจริง ไม่ล่องลอยอยู่ในอากาศไปวันๆ เจ้าหล่อนกอดเพื่อนอีกครั้ง ก่อนจะรีบปล่อยเพราะเกือบ จะเลยเวลาสามโมงเก้านาทีที่ต้องก้าวเท้าขวากนอกนอกระยะอย่างที่เธอ ตั้งใจ

ร่างบางระหงราวกับนางแบบริบลากระเป๋ายิบเล็กผ่านเจ้าหน้าที่สาว เพื่อตรวจพาสปอร์ตและบอร์ดดิ้งพาส ก่อนจะหันมาโบกมือให้เพื่อนๆ เป็น ครั้งสุดท้าย น้ำตาลคลอนิดๆ เมื่อเห็นชัชชนันท์ซึบน้ำตา แต่เธอบอกตัวเอง ว่ากำลังจะไปได้ดิบได้ดี ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นจะต้องร้องไห้ วันไหน รวยแล้วจะบินกลับมาบ่อยแค่ไหนก็ได้ แล้วเธอจะกลับมาจนเพื่อนเมื่อกัน ไปข้างหนึ่งทีเดียว

พุทธิตาโบกมืออีกครั้ง ก่อนที่จะหายลับเข้าไปด้านในด่านตรวจ ผู้โดยสารขาออก พอเข้าไปต่อแถวแล้วเธอก็สุดลมหายใจเข้าไปเสือกใหญ่ นับแต่นั้นเป็นต้นไป การผจญภัยของเธอกำลังจะเริ่มต้นขึ้น

แสงไฟภายในเครื่องบินสว่างขึ้น เป็นการบอกผู้โดยสารว่าใกล้จะถึง จุดหมายปลายทางเต็มที พุทธิตาขยับตัวหลังจากนั่งเมื่อยขบมาหลายชั่วโมง

ไม่นานพนักงานสาวชาวจีนก็เดินเอาผ้าอุ่นๆ มายืนให้ผู้อยู่โดยสารภายในเครื่อง เธอรับผ้ามาซับลำคอและคาง ก่อนจะหันไปยิ้มบางๆ ให้เหม่มวัยกลางคน ข้างตัวที่ตื่นขึ้นมาพร้อมๆ กัน

เธอกับเพื่อนข้างตัวผูกมิตรด้วยรอยยิ้มและบทสนทนาภาษาอังกฤษแบบกระท่อนกระแท่น อย่างคนที่ผ่านโรงเรียนสอนภาษามานั่น ไม่ได้เก่งเชี่ยวชาญในการสนทนาเหมือนอย่างเช่นภาษาไทย มิเช่นนั้นคงจะพูดน้ำไหลไฟดับ และตีสันทิได้มากกว่านี้ให้สมกับเป็นเซลล์ขายประกัน

พนักงานบนเครื่องบินบริการอาหารเข้าก่อนเครื่องจะลงจอดในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า ซึ่งเป็นเวลาประมาณหนึ่งทุ่มยี่สิบนาทีที่ตามเวลาแปซิฟิกในประเทศแคนาดา พอเครื่องบินกำลังจะลง เธอก็เริ่มหวั่นไหวนิดๆ เพราะถ้าถามว่าเธอรู้จักใครที่นี่ ก็ตอบได้ว่าไม่มีเลย มีแต่ข้อมูลของคาร์เตอร์ แฟนหนุ่มที่คบมานานแล้วเท่านั้น เธอหวังว่าคาร์เตอร์จะต้อนรับและให้พักด้วยกันที่บ้าน แม้จะเป็นการมาโดยไม่ได้นัดหมาย แต่เขาพูดเป็นประจำทุกครั้งที่จะไปหาที่เมืองไทยว่าอยากให้เธอบินมาหาเขาที่นั่นบ้าง ดังนั้นเธอก็คิดว่า เขาคงไม่รังเกียจความประหลาดใจในครั้งนี้

“หนูจะไปไหนคะ” เหม่มข้างตัวถามซ้ำๆ อย่างเอื้อเฟื้อ เพราะรู้ว่าเธอยังมีปัญหาในการรับฟัง ก่อนที่เครื่องจะลงเพียงไม่ถึงสิบนาที

“อ้อ ไปที่นี้คะ แฟนของหนูอยู่ที่บ้านหลังนี้” เธอหยิบภาพและที่อยู่ยื่นให้หล่อนดู “เรากำลังจะแต่งงานกันคะ”

“โอ้...เวสต์แวนคูเวอร์ วา...” เหม่มตาโต และยิ้ม “โชคดีนะคะ ยินดีต้อนรับสู่แคนาดา และขอแสดงความยินดีล่วงหน้าคะ”

“ขอบคุนมากคะ” เธอตอบรับด้วยรอยยิ้มมั่นใจ พอเห็นที่อยู่เหม่มมาถึงกับอูทานออกมา คงแปลกใจที่เห็นแฟนของเธอมีเงิน เพราะคาร์เตอร์เคยบอกว่าแถบบ้านของเขานั้นเป็นย่านของคนมีเงินในแวนคูเวอร์ ราคาบ้านแต่ละหลังไม่ต่ำกว่าสามสี่ล้านเหรียญหรือร้อยกว่าล้านบาท ถ้าไม่มีเงินคงมาอยู่ในแถบนี้ไม่ได้แน่

คิดๆ แล้วยังก็ภูมิใจ คางเซิดขึ้นอีกหลายนิ้ว ที่มีแฟนทั้งหล่อและร่ำรวยเกินหน้าเกินตาคนอื่น ดูอย่างป้าคนนี่สิ แต่งตัวก็แสนจะธรรมดา คงไม่ได้มีเงินมากมายนักหรอก แค่นี้ได้เที่ยวต่างประเทศก็คงถือว่าเป็นบุญนักหนาแล้ว

ผิดกับเธอ ที่อีกหน่อยในอนาคตจะต้องได้บินไปบินมาไทย-แคนาดา อย่างกับเชียงใหม่-กรุงเทพฯ คิดถึงอาหารไทยเมื่อไรก็บินกลับ ไปเที่ยวยุโรป และรอบโลกบ่อยเท่าที่ต้องการ เมื่อเงินของคาร์เตอร์มีมากมายมหาศาล ใช้เท่าไรก็ไม่มีวันหมด

...ในที่สุด สวรรค์ก็เป็นใจ ส่งผู้ชายหล่อเริดและร่ำรวยมาให้หลังจากที่เธอตระเวนท่องเที่ยวหนัดมาเป็นเวลาหลายปีติดๆ เจอมาสารพัดรูปแบบ ในที่สุด กว่าเธอจะพบเทพบุตรตัวจริง ที่ยังคงมีหลงเหลืออยู่บนโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งเธอมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าข้อมูลที่ได้มานั้นเป็นความจริง คาร์เตอร์เป็นนักธุรกิจหนุ่ม แม้จะเป็นทายาทบริษัทใหญ่ร่ำรวยมหาศาล ตัวเขาเองก็ยังรักดี ทำงานช่วยครอบครัวอย่างแข็งขัน ด้วยการบินมาคุมการขยายงานของบริษัทกาแพในเอเชีย จึงทำให้เขาต้องบินมาประเทศไทย สิงคโปร์ ฮองกง และจีนเป็นประจำ บางครั้งต้องบินไปเวียดนามและกัมพูชา รวมไปถึงฟิลิปปินส์ เธอพบเขาทุกๆ สามเดือนระหว่างที่ทำงานอยู่ประเทศไทย ครั้งหนึ่งๆ ก็ราวสี่ห้าวัน แล้วเขาก็บินไปทำงานต่อที่ประเทศอื่น

หนึ่งปีกับหกเดือนที่คบหากันมา เขาแสดงความรักและเอาอกเอาใจทุกอย่าง ทุกครั้งที่มาเขาจะพาเธอไปพักโรงแรมหรูหรามากที่สุดในภูเก็ต หัวหิน และอีกหลายๆ แห่งที่เขาชอบ เพราะคาร์เตอร์ชอบทะเล จึงพาเธอลงได้บ่อยครั้ง

แต่ด้วยความเป็นหญิงไทยที่ได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี อีกทั้งเห็นในข่าวมากมายที่ผู้หญิงไทยเจอชาวต่างชาติหลอกหลวง ตายไปก็หลายคน ดังนั้น ทุกครั้งที่ไปเที่ยวด้วยกัน เธอจะพาชั้นนงที่ไปด้วย และแม้ค่าเช่าห้องจะแพงแสนแพงแค่ไหน เธอก็กัดฟันจ่าย เพราะอยากให้เห็นว่าเธอ

มีฐานะเหมือนกัน พอเขากลับไปที่ เธอก็อดข้าวไปหลายเดือนจนผอมโกรก พอเขากลับมาก็หน้าชื่นตาบาน ค้ากเงินจ่ายอย่างกับเบี้ย กินไม่อั้นอีกครั้ง จนเธอยุบหนอพองหนอแบบนี้มาเกือบตลอดหนึ่งปีครึ่งที่ผ่านมา

ทุกอย่างควรจะไปได้ด้วยดีสิ เมื่อความรักกระหว่างเธอกับคาร์เตอร์ เบ่งบานราวกับกุหลาบตูมรับน้ำรัสปุยอย่างเต็มที่ แต่เธอสงสัยเหลือเกินว่า ทำไมเขายังไม่ยอมขอเธอแต่งงานทั้งที่เธอก็พูดจาโยนหินถามทางกับเขาไปหลายต่อหลายหน เขาก็กลับทำเฉยเสียนี้ แต่พอจะแยกจากกันที ปากก็บอกรักเธอที่สุดในโลก แม้แต่ครั้งสุดท้ายที่เธอไปส่งที่สนามบินยังสัญญาสัญญากันดิบตีว่าอีกสามเดือนจะมาพบกันใหม่ เธอก็หวังว่าครั้งหน้าจะต้องทำให้เขาขอเธอแต่งงานให้ได้ด้วยการพาเขาไปเยี่ยมพ่อแม่ที่พะเยาเสียเลย เป็น การมัดมือชกอย่างเนียนๆ เขาคงจะต้องถูกพ่อแม่ซักจนต้องตกลงปลงใจกับเธอแน่ แต่เขากลับหายต่อม

ล้อเครื่องบินแตะลงบนพื้นรันเวย์แล้ว พุทธิตากำลังตื่นเต้นจนไม่ทันเห็นสายตาแห่งความเอ็นดูปนเห็นใจจากหญิงข้างตัว เมื่อภาษาอังกฤษของเธอก็แทบจะเอาตัวไม่รอด และคืนนี้ยังไม่รู้จะไปนอนที่ไหนด้วยซ้ำหากค้นห้านบ้านของคนรักไม่เจอ ด้วยหญิงสาวบอกหลายครั้งว่าเป็นเซอร์ไพรส์แฟน บางที...คนที่เซอร์ไพรส์อาจจะเป็นตัวเธอเองก็เป็นได้...

แต่เมื่อมันไม่ใช่ธุระงการอะไรของหล่อน จึงได้แต่เสียบเสีย จนกระทั่งลงจากเครื่องผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง แล้วก็แยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง

พุทธิตาลากกระเป๋าเดินทางหนึ่งใบใหญ่และหนึ่งใบเล็กออกมาโยนคว้างคว้างตรงล้อบบีสนามบิน เธอตรงเข้าไปถามประชาสัมพันธ์ พูดได้เพียงแต่ว่าแท็กซี่ ชายผู้นั้นก็ชี้ไปที่ป้าย เธอจึงเดินตามป้ายออกไปต่อแถวรอเหยียด จนกระทั่งถึงคิวก็ยื่นที่อยู่ให้แก่คนขับ ซึ่งเป็นชายอินเดียโพกศีรษะหมวดเครารุงรังที่เดียว

คนขับรถแท็กซี่ที่กอดเลขที่บ้านลงบนเครื่องจีพีเอสที่ยึดติดไว้บนคอนโซลรถ แล้วหันมายิ้มผูกมิตร หากพุดิตาไม่แล เกลียดนักพวกคนใช้แรงงานที่ไม่รู้จักเจียมตัว มาทำกะลี้มกะเหลี่ยใส่ผู้หญิง คิดหรือว่าคนอย่างเธอจะสนใจ ผันไปเสียดอะ...เธอหันออกไปทางนอกหน้าต่าง หลังจากเหยียดริมฝีปากออกเพียงนิดเดียวเป็นการตัดบท ไม่ให้มีการสนทนาเกิดขึ้น ทั้งเพื่อเป็นการรักษามาตเอาไว้ ไม่ให้รู้ว่าภรรยาอังกฤษเธอไม่ได้คล่องปรือจนตอบโต้กันได้ทุกคำ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา เธอใจหายวาบๆ ทุกครั้งที่เห็นตัวเลขสีแดงของมิเตอร์ขยับขึ้นแทบทุกวินาทีที่ผ่านไป จนกระทั่งรถขยับขึ้นเขาไปจอดตรงหน้าบ้านหลังใหญ่โตมโหฬาร ก็ค่อยโล่งใจหน่อย จากจุดนี้เธอมองเห็นวิวทะเลตรงหน้าบ้านวิบวิบ วิวสวยเหลือเกิน สมกับเป็นแถบบ้านผู้ดีมีเงิน และเธอมั่นใจว่า ถ้าเข้าไปในบ้านแล้วจะต้องเห็นวิวสวยกว่านี้แน่นอน

พุดิตาจ่ายเงินค่าแท็กซี่ และตรวจเช็คบ้านเลขที่จนแน่ใจแล้วอีกเช่นกัน แต่สภาพแวดล้อมรอบข้างที่มีตสนิท แถมไม่มีรถผ่านมาสักคัน ทำให้เธอตัดสินใจบอกคนขับแท็กซี่

“คุณรอฉันสักครู่ได้ไหมคะ” เธอบอกซ้าๆ หวังว่าคนขับคงจะเข้าใจ

“อ้าว ทำไมล่ะ” ชาวอินเดียรัวลิ้นถาม

“รอสักครู่นะคะ เตี่ยฉันมา” เธอย้ำ เพราะอธิบายความมากไปกว่านั้นไม่ได้ แล้วลากกระเป๋าสองใบตรงไปยังหน้าบ้านเพื่อกดกริ่งเรียก ไม่ถึงสองนาทีก็นักหญิงวัยสี่สิบ แต่งตัวสง่างามมีฐานเปิดประตูออกมา สายตาคู่ นั้นมองแขกด้วยความงุนงง

“คาร์เตอร์ ฮอร์ตตันส์ อยู่หรือเปล่าคะ” พุดิตานึกยิ้มหวานจนเกือบจะถึงหู เต๋าว่าผู้หญิงตรงหน้าอาจจะเป็นพี่สาวของเธอ

“ใคร? ฉันไม่รู้จัก” หล่อตอบ

“คาร์เตอร์ ฮอร์ตตันส์ แฟนของฉันนะคะ เขาอยู่ที่นี้ ฉันมาหาเขา จะเอากระเป๋าเข้าไปเลยได้ไหมคะ”

“ใครนะคุณ” เสียงผู้ชายดังมาจากในตัวบ้าน พุทธิตาถอนใจเสือกคิดว่าคงจะเป็นคาร์เตอร์อย่างแน่นอน แต่ผู้หญิงคนนั้นหันไปบอก

“ใครไม่รู้ค่ะ มาตามหา คาร์เตอร์ ฮอร์ตตันล์”

“ใครคือ คาร์เตอร์ ฮอร์ตตันล์” ชายผู้นั้นเดินมาถึงที่ประตูแล้ว พอเธอเห็นก็แข็งขาอ่อน เพราะไม่ใช่คนที่เธอต้องการพบ

“คุณมาผิดบ้านแล้ว ที่นี่ไม่มีคนชื่อคาร์เตอร์” ชายผู้นั้นบอก พุทธิตายังไม่ละความพยายาม หยิบรูปที่ถ่ายด้วยกันกับคาร์เตอร์ที่ชุดที่สุดออกมาให้ทั้งสองดู

“แฟนของฉัน คาร์เตอร์ เขาอยู่ที่นี้”

ชายและหญิงส่ายหน้าแทบจะพร้อมกัน

“ฉันไม่รู้จัก และบ้านหลังนี้ไม่มีคนชื่อคาร์เตอร์” ฝ่ายหญิงดูจะหมดความอดทนแล้วเพราะน้ำเสียงมีนตึงที่เดียว ฝ่ายชายก็พยักหน้าสับสนุน

“คุณมาผิดบ้านแล้วละ และแถวนี้ไม่มีใครชื่อคาร์เตอร์ บางทีคุณอาจจะต้องไปสอบถามที่สถานีตำรวจ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเธอก็หมดปัญญาที่จะติดต่อ จึงลากกระเป๋ากลับมาที่รถแท็กซี่หลังถูกปิดประตูใส่หน้า พอเห็นตัวเลขสีแดงที่คงจะเริ่มตบนิ้วทันทีที่บอกให้คนขับรออีกเกือบสิบเหรียญ เธอก็แทบจะร้องกรี๊ด สติจวนเจียนจะขาดฝั่ง

“จะไปไหนต่อ” ชายอินเดียพูดจาแข็งกระด้าง เมื่อเธอไม่มีอะไรให้ตั้งแต่แรก เขาก็ไม่แสดงความเอื้ออาทร

“โรงแรมที่ใกล้ที่สุด” เธอสั่ง แล้วยกกระเป๋าขึ้นหลังรถด้วยตัวเอง เพราะไม่ต้องการจ่ายทิปให้แขกจอมงกอีกแม้แต่เหรียญเดียว สิบนาที่ต่อมาเธอก็แทบจะร้องกรี๊ดออกมาอีกหน เมื่อเจอราคาโรงแรมเข้าไปเกือบร้อยห้าสิบเหรียญในคืนเดียว แต่เวลานี้เกือบจะสามทุ่มแล้วเธอจะไปหาโรงแรมที่ไหนได้อีก ขึ้นไปก็ถูกค่าแท็กซี่พันห้าเบะ คืนนี้ค่อยตระเวนหาใหม่ทางอินเทอร์เน็ต คงจะมีโรงแรมราคาถูกกว่านี้ให้พักได้อีกหลายๆ คืนกว่าจะ

เจอตัวคาร์เตอร์ได้...

อาหารค่ำคืนนั้นต้องขอบคุณผู้คิดค้นมะเหมี่ยวสำเร็จรูป ที่เพียงแค่ว่าเธอน้ำร้อนลงไปไม่กี่นาทีก็กินได้ กันตายไปหนึ่งมื้อ และยังมีเหลือในกระป๋องอีกหลายสิบถ้วย พอที่จะเอาชีวิตรอดไปได้อีกหลายวัน หลังจากอาบน้ำอาบท่าเรียบร้อยแล้ว เธอก็เริ่มส่งอีเมลไปหาคาร์เตอร์ บอกว่าเธอพักอยู่ที่ไหน ถ้าเขาได้รับอีเมลแล้วก็ขอให้มารับตัวน เพราะเธอไปหาที่บ้านของเขาแต่ปรากฏว่าผิดหลัง

หลังจากส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปแล้ว เธอก็เปิดหาในสมุดรายชื่อผู้ใช้โทรศัพท์ พบชายชื่อและนามสกุลเดียวกันสามคน เธอจึงเริ่มโทร. หา และภาวนาว่าขอให้หนึ่งในนั้นเป็นคาร์เตอร์ของเธอ...

เสียงร่ำลาของเพื่อนร่วมงานตั้งขึ้นก่อนที่ประตูจะปิดลง ริชชัลดชิป เลื้อยกันหนาวจนถึงคอและดึงฮู้ดขึ้นมาคลุมศีรษะเมื่อฝนเริ่มตกปรอยๆ ลงมาอีกแล้ว เป็นเรื่องปกติของแวนคูเวอร์ ที่ต้นเดือนพฤศจิกายนจะมีฝนปรอยลงมาเป็นประจำ ด้วยไกล้เข้าสู่ฤดูหนาวเต็มที่ เนื่องจากแวนคูเวอร์ เป็นเมืองที่อยู่ติดชายทะเล ทางด้านตะวันออกของเมืองเป็นเทือกเขาร็อกกี ที่ช่วยกันอากาศหนาวเย็นจากด้านในประเทศไม่ให้ผ่านมาถึงได้ จึงทำให้แผ่นดินด้านรับลมมีฝนมาก ด้านหลังเขามีฝนตกน้อย กลายเป็นหย่อมทะเลทรายเล็กๆ ไป ดังนั้น คนที่คิดมาอยู่แวนคูเวอร์ จะต้องปรับตัวปรับใจ ยอมรับสภาพฝนตกในฤดูหนาวได้จึงจะอยู่รอด เพราะเป็นสภาพภูมิอากาศที่น่ารำคาญใจเป็นอย่างยิ่ง แม้อากาศจะอุ่นกว่าด้านในแผ่นดิน แต่ก็ยังมีฝนตกพรวๆ เกือบตลอดเวลาในฤดูหนาว และน้ำฝนที่ตกลงมาก็เย็นจัด ท้องฟ้าก็จะอึมครึม หม่นหมอง ซึมเศร้า ต่างจากฤดูร้อนลิบลิบ

ริชชัคิดว่าคนที่มาอยู่ในแวนคูเวอร์เป็นปีแรก จะเป็นปีที่ยากลำบากที่สุด เพราะจะต้องผ่านสภาพภูมิอากาศอันซึ่มเซาของฤดูหนาวไปให้ได้เสียก่อน หลังจากนั้นทุกอย่างก็จะเข้าที่เข้าทางในปีต่อมา แต่ถ้าใครเอาตัวรอด

ไม่ได้ในปีแรก ก็อย่าหวังเลยว่าจะอยู่ที่นี้ต่อไปได้อีก

ชายหนุ่มเปิดประตูรถกระบะคันใหญ่ซึ่งจอดในที่รับฝากเกิ้ลที่ทำงาน แล้วสตาร์ทออกไป จุดมุ่งหมายอยู่ที่สนามฟุตบอลในร่มด้วยเกิ้ลถึงเวลานัดของทีมเต็มที ฟุตบอลเป็นกีฬาโปรดของเขาตั้งแต่อยู่ที่เมืองไทย จนกระทั่งย้ายตามมารดาอยู่แวนคูเวอร์เมื่อเกือบสิบปีก่อน เขาก็ยังคงหาทีมเล่นและลงแข่งไม่เคยขาด หนึ่งสัปดาห์จะต้องไปเตะบอลกับเพื่อนๆ สองถึงสามครั้งเป็นประจำ ฤดูร้อนก็เตะข้างนอก ฤดูหนาวก็เตะในร่ม เป็นอย่างนี้มาตลอด

ดังนั้น วันไหนที่เขาจะต้องเล่นฟุตบอล เขาจะขอเจ้านายมาทำงานเช้าแล้วกลับเร็ว เพื่อให้ครบแปดชั่วโมงตามกฎหมายกำหนด เจ้านายไม่เคยบ่นเพราะตลอดเวลาแปดชั่วโมงที่ทำงานนั้น เขาก็ตั้งใจทำอย่างจริงจัง จนเป็นที่รักและไว้วางใจของเจ้านายและเพื่อนร่วมงานทุกคน เกือบสองปีแล้วที่เขาทำงานเป็นพ่อครัว นับตั้งแต่เรียนจบปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจ ใครจะว่าเขาบ้าก็ไม่สน เพราะเขาเชื่อมั่นว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่นั้นคือเส้นทางที่จะทำให้เขามุ่งไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ในอนาคตอย่างมั่นคง แม้จะเหน็ดเหนื่อยและท้อเป็นบางครั้ง เขาก็ยังมุ่งมั่นเดินไปตามแผนที่วางไว้ เพื่อต้องการแสดงให้ปู่ของเขาที่เมืองไทยเห็นความพยายาม และไม่ย่อท้อต่อความเหน็ดเหนื่อย เหมือนกับที่ท่านก่อร่างสร้างครอบครัวขึ้นมาในอดีตด้วยน้ำพักน้ำแรงจนกลายเป็นบริษัทชายอุปกรณ์ไฟฟ้าใหญ่โตในเมืองไทย เมื่อเขาเห็นตัวอย่างจากปู่มาแล้ว เขาก็คิดจะดำเนินรอยตามท่าน เริ่มต้นจากการทำงานให้แรงงานเพื่อหาประสบการณ์ วันข้างหน้าจะได้เป็นเจ้าคนนายคนได้อย่างเต็มภาคภูมิ

ใต้ตาข้างขวาของเขากระตุกยิบอีกแล้ว...วิธีซหุดหิด สองสามวันมานี้ตากระตุกบ่อยเหลือเกิน ไม่เข้าใจว่าทำไม หรือบางทีปู่ของเขาอาจจะคิดถึงก็เป็นได้ ระหว่างทางขับรถไปยังสนามฟุตบอลเขาจึงโทรไปหาปู่ที่เมืองไทยซึ่งยังเป็นเวลาสิบเอ็ดโมงเช้า ถือว่าว่างสำหรับท่านพอดี เสียงโทรศัพท์

ตั้งขึ้นไม่นาน ปู่ของเขาก็รับสายขึ้นมา

“สวัสดีครับคุณปู่ คิดถึงผมหรือเปล่าครับ ตามมาถึงได้กระตักยิบๆ”
เสียงหัวเราะดังจากปลายทาง แล้วผู้ใหญ่ใจดีก็ตอบ

“ปู่คิดถึงแกตลอดเวลานั้นแหละ แกสบายดีใช่ไหม”

“สบายดีครับปู่ แล้วปู่ล่ะครับ”

“ปู่สบายดี แล้วเรื่องร้านอาหารไปถึงไหนแล้วล่ะ พร้อมจะเปิดเมื่อไหร่ก็บอก ปู่จะโอนเงินไปให้”

“อีกไม่นานหรอกครับ ผมกำลังหาโลเคชั่นอยู่ บางที ผมคิดว่าอาจจะไปเปิดที่วิกตอเรียครับ จะลองหารายละเอียดร้านแถวนั้นดู แล้วยังไงผมจะโทร. บอกรายละเอียดปู่อีกครั้งนะครับ” ธีชขยับกับตนเอง...รักปู่ยิ่งกว่าใครในโลก ยิ่งกว่าบุพการีที่แยกทางกัน หากไม่มีปู่ เขาก็คงจะไม่มีวันนี้ได้ ร่ำเรียนจนจบ และไม่มีทุนที่จะเปิดร้านอาหารในอนาคต...เขาเล่าเรื่องราวต่างๆ ในรอบวันให้ท่านฟังด้วยสมองที่ปลอดโปร่งแจ่มใส ก่อนจะวางสายไปเมื่อถึงสนามฟุตบอล โดยไม่รู้ว่ามีอีกไม่นาน เค้าวางความยุ่งยากในชีวิตของเขา กำลังจะบังเกิดขึ้นแล้ว...

๒

“กลับมาเถอะนั่งพุ ออย่าอยู่ต่อเลย” เสียงครางจากปลายสาย กระทบกระเทือนจิตใจของพิฐิตายิ่งนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากเดินทางมาถึงแวนคูเวอร์ได้สี่ปดาห์กว่าแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นคาร์เตอร์แม้แต่เงา

เธอเพียรส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปหาเขาทุกวัน แต่กลายเป็นว่าจดหมายนั้นถูกตีกลับทุกครั้งไป ยิ่งสร้างความหวาดกลัวให้เธอยิ่งนักว่าเขาอาจจะได้รับบาดเจ็บอันตราย จนกล่องจดหมายเต็มหรือถูกปิดไป

สองวันหลังจากที่เธอมาถึงที่นี่ เธอก็ทราบจากพนักงานขายโดนต์ของเข่ว่า บริษัทมีออฟฟิศอยู่ที่เมืองทางใต้ของแวนคูเวอร์ เธอจึงนั่งเรือบวากับรถเมล์จากนอร์ทแวนคูเวอร์ไปถึงแลงลีย์ใช้เวลาถึงสองชั่วโมง พอไปถึง ก็ติดต่อประชาสัมพันธ์เพื่อจะเข้าไปพบคาร์เตอร์ แต่เจ้าหน้าที่ผู้นั้นกลับยืนยันว่าแฟนของเธอไม่ได้ทำงานอยู่ที่นี่ และไม่มีผู้บริหารระดับสูงของบริษัทชื่อนี้สักคน

หล่อนยังเปิดภาพผู้บริหารจากสำนักงานใหญ่ในโทรอนโตให้ดู แต่ละคนแก่ๆ ทั้งนั้น ไม่มีคาร์เตอร์ของเธออยู่ด้วยเลย

พริตาคอตตกกลับโรงแรมด้วยความผิดหวัง และในคืนนั้นเอง เธอ ก็ได้รู้ว่าจะกีดพันอยู่โรงแรมแห่งนี้ต่อไปไม่ได้หากยังคิดจะตามหาเขาอยู่ เธอจึงเริ่มค้นหาโรงแรมใหม่จากอินเทอร์เน็ต และพบว่าในไชน่าทาวน์มีห้อง แแบ่งเช่าเป็นรายวันและรายสัปดาห์อยู่บนชั้นสองและสามของอาคารหลังหนึ่งในราคาวันละสี่สิบเหรียญ เธอจึงหอบข้าวของย้ายจากโรงแรมสี่ดาว ไปอยู่ห้องในรูลูที่ไม่สามารถให้ได้แม้แต่เศษเสี้ยวของดาว เพราะนอกจากห้อง เก่าๆ โทรมๆ ขนาดเล็กแล้ว ห้องนี่ยังต้องใช้ร่วมกัน แต่ด้วยความจำเป็น บังคับ เธอก็ต้องอดทน คิดเสียว่าหากเจอคาร์เตอร์เมื่อใด ชีวิตก็คงจะกลับไปสู่ความหรูหราดังเดิม

เธอไม่เชื่อหรือกว่าคาร์เตอร์จะไม่ได้ทำงานที่บริษัทนั้น อาจจะมีข้อมูล บางอย่างผิดพลาด วันต่อมา เธอตัดสินใจนำภาพถ่ายของคาร์เตอร์และ หลักฐานทั้งหมดไปที่สถานีตำรวจเพื่อขอให้ช่วยตามหาเขา หลังจากแจ้ง อธิบายไปเป็นชั่วโมง เจ้าหน้าที่ดูเอกสารที่เธอนำมาด้วยก็พอจะเข้าใจ จึง รับคำขอ แต่เธอก็ต้องรอฟังผลในอีกสองหรือสามวันข้างหน้า เพราะ ทุกอย่างที่นี่เป็นระบบไปหมด การทำงานก็จะต้องรอ เธอจึงให้อีเมลและ เบอร์โทรศัพท์ของห้องเช่าไป จากนั้นก็คอตตกกลับที่พักอีกรอบ

“พุงจะกลับได้ยังไงละเจ้ อุตส่าห์มาถึงที่นี่แล้ว ถ้ากลับไปโดยไม่เจอ คาร์เตอร์ พุงจะถูกคนทั้งบริษัทหัวเราะตาย” เธอบอกเสียงอ่อยๆ เวลาเริ่ม ตระหนักว่าได้เื่อวดอะไรออกไปบ้าง ถ้ากลับไปมือเปล่าเธอคงถูกเหยียบย่ำ จมธรณีแน่ๆ

“ก็อยู่ที่นั่นแจะทำอะไรละนั่งพุง ดูสภาพห้องแกลลี อยู่เข้าไปได้ยังไง” ชัชชนันท์มองภาพบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผ่านร่างบางในชุดนอนไปทาง ด้านหลัง ที่เป็นกำแพงสีเหลืองขมุกขมอม มีคราบน้ำฝนเป็นหย่อมๆ ดวงไฟหัวเตียงก็สีเหลืองเข้ม ผ้า màn เก่าๆ ก็ห้อยหย่อนตกลงมาหลายตะขอ ดูไม่เจริญหูเจริญตาสักนิด “แล้วแจะไปตามหาเขาได้ที่ไหนอีกละ นี่ก็ปา เข้าไปเป็นอาทิตย์แล้วนะแก”

พุทธิตาถอนใจเบาๆ ถ้ากลับได้โดยไม่อับอายขายหน้าชาวบ้าน เธอก็คงกลับไปแล้ว เพราะไม่ใช่แค่เพียงเพื่อนร่วมงานเท่านั้นที่เธออวดไว้ ยังมีที่บ้าน บิดามารดา รวมไปถึงเพื่อนบ้านอีกหลายแหล่งที่เธอไล่ประกาศหมด ทั้งนี้ต้องโทษที่พี่สาวและน้องสาวของเธอนั้นแหละที่ต่างก็ได้ดิบได้ดีไปหมด คนเป็นพี่ก็เรียนเก่งเหลือเกินจนสอบเป็นผู้พิพากษาได้เมื่อไม่นานมานี้ แถมตอนนี้ก็เพิ่งแต่งงานกับผู้พิพากษาด้วยกัน งานแต่งงานจัดเลี้ยงใหญ่โตแทบจะเลี้ยงคนทั้งจังหวัด

ส่วนน้องสาวก็เพิ่งแต่งงานกับชายหนุ่มคนรักซึ่งคบหากันมาตั้งแต่มัธยมไปเมื่อสองปีก่อน น้องเขยของเธอเป็นลูกชายเจ้าของร้านขายของชำใหญ่ที่สุดในตัวจังหวัด แคมบิดามารดา ยังสนับสนุนให้บุตรชายเปิดร้านขายคอมพิวเตอร์ของตัวเองใหญ่โตมโหฬาร ด้วยเขากับน้องสาวเรียนจบมาทางด้านนี้ จึงยกตึกแถวสี่ชั้นห้าคูหากลางเมือง ดัดแปลงเป็นร้านคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่มีอุปกรณ์ครบครันที่สุดในจังหวัด น้องสาวจึงกลายเป็นเศรษฐินีในชั่วข้ามคืนไปอีกคน

ก็เหลือแต่เธอนั้นแหละ ที่ยังไม่มีอะไรจะอวดญาติพี่น้องได้เลย เรียนก็ไม่เก่งเหมือนพี่และน้อง แฟนที่เคยมีก็ไม่ร่ำรวยหรือหน้าที่การงานดีเลยสักคน เธอจึงพึ่งหมอดูบ่อยครั้งในรอบปีที่ผ่านมา แต่ทุกคนก็บอกตรงกันว่าเนื้อคู่เธอเป็นชาวต่างชาติ และอนาคตจะร่ำรวย นั่นแหละจึงกลายเป็นความหวังเดียวที่คิดว่าจะเชิดหน้าชูตาขึ้นมาได้บ้าง

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เธอก็เริ่มมองหาแต่แฟนฝรั่งตามคำทำนายทายทักของหมอดู ก็เจอหลายคน แต่มีคาร์เตอร์นี่แหละที่รวยที่สุด และหน้าตาดีที่สุด อายุก็น้อย ขณะที่คนอื่นขึ้นเลขห้าเลขหกกันแล้วทั้งนั้น

“พู่ยาย...” เธอสารภาพออกไป

“ระหว่างกลัวอายุกับกลัวตาย แกจะกลัวอย่างไหนมากกว่ากันหานั่งพู่ อยู่ที่นี่หน้าตาดีพี่น้องก็ไม่มี จะไปตามหาเขาที่ไหนอีกล่ะ หลักฐานทั้งหมดที่มีก็เอาไปตามหาที่บริษัทของเขา ไปที่บ้านแล้วก็ไม่เจอ แกก็สรุปได้แล้วละ

ว่าเจอฝรั่งหลอก กลับมาเถอะ” ชัชชนันท์ซึกหมตความอดทน

“พขอเวลาอีกหนึ่งอาทิตย์นะ” เธอตัดลิ้นใจ “ตอนนี้พจะเริ่มจะชินกับที่นี่แล้ว และที่ไซนาทาวน์ อาหารที่พักราคาไม่แพง อยู่ได้นะเจ้ ไม่ต้องห่วง”

“แต่เจ้ได้ยินคนเขาลือมาว่ามันน่ากลัวนะ ตอนกลางคืนมีแต่พวกเร่ร่อน ซี้ยา” คนที่อยู่ไกลกลับรู้ดีเสียอีก

“พุก็ไม่ใช่ไหนตอนกลางคืนเท่านั้นเอง ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร เวลาออกไปตามหาตัวคาร์เตอร์ก็ออกไปแต่ตอนกลางวัน”

“โธ่ นังพู”

“เอาน่าเจ้ พขอเวลาอีกอาทิตย์เดียวเท่านั้น ถ้าไม่เจอจริงๆ ก็จะไม่เลื่อนตัวกลับ ไม่ต้องห่วงหรือกนะ พอยู่ได้ พจะลองสอบถามไปที่สำนักงานใหญ่ที่ไทรอนโตแล้วรอคอยคำตอบ ดีไม่ดี พรุ่งนี้มะรินนี่ตำรวจอาจจะได้ข้อมูลของเขาแล้วก็ได้” เธอมองโลกในแง่ดี

“ตามใจแก ยังไงก็ไทร มาบอกความคืบหน้าบ้างก็แล้วกัน”

พุริตาตัดสัญญาไปแล้ว เพราะชัชชนันท์จะต้องรีบไปทำงาน ด้วยเวลาหัวค่ำของที่นี่เป็นเวลาเช้าของทางโน้น จึงคุยกันไม่สะดวกนัก หากจะเอาเวลาเช้าของทางโน้น เธอก็ยังไม่ตื่น เวลานี้จึงเหมาะสมที่สุดที่จะคุยกับเพื่อนรัก

เธอทิ้งตัวลงนอนบนเตียงเก่าๆ บอกซ์สปริงส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด ทำท่าราวกับว่าสปริงจะหลุดออกมาเสียให้ได้ กลิ่นของมันไม่สดชื่นนัก เหมือนเอสเปรย์มาฉีดกลบกลิ่นอับซ้ำแล้วซ้ำเล่า จึงกลายเป็นกลิ่นหุนๆ แปลกๆ ปนกับกลิ่นบุหรีเก่าๆ หากซุกหน้าลงไปคงจะชวนให้เวียนหัวยิ่งขึ้น ยังดีที่หมอนยังใหม่และปลอกหมอนสะอาดสะอาดอันใช้ได้ เธอจึงพอทนไหว ไม่ต้องใช้ความอดทนมากนัก

บนเพดานรวมไปถึงผนังบางส่วน มีคราบน้ำฝนสีเหลืองเป็นดวงๆ ดูแล้วไม่เจริญหูเจริญตาอย่างที่ชัชชนันท์พูดจริงๆ แต่เธอไม่มีทางเลือกมากนัก ค่าห้องวันละสี่สิบกว่าเหรียญแบบนี้ จะไปหาที่ไหนได้อีก ซ้ำแถวนี้อาหาร

การกินก็ราคาถูก แคล้งไปซื้อซาลาเปาลูกละไม่เกินสองเหรียญก็อิ่มได้หลายชั่วโมง พวกโจ๊ก บะหมี่ ซามหนึ่งก็ไม่กี่เหรียญ เทียบกับตอนที่อยู่โรงแรมหรูไม่ได้เลย ค่าครองชีพต่างกันเยอะ

เอละ ที่นี่เธอจะต้องมาวางแผนต่อไปว่าพรุ่งนี้จะทำอย่างไรดี เมื่อเที่ยวเดินตระเวนไปตามถนนสายธุรกิจในดาวนัทาวน์มาแล้วตลอดดัลปาร์ตด้วยความคาดหวังว่าจะได้เจอคาร์เตอร์ในชุดสูทเดินผ่านไปผ่านมาบ้าง แต่ก็ต้องสิ้นหวังอีกเช่นกัน

เมื่อไม่เจอเขาตอนกลางวัน เธออาจจะไปตามหาเขาในตอนกลางคืนแทน... ด้วยตลอดเวลาที่คบกัน เขาบอกเสมอว่าชอบไปพักผ่อนยามราตรี ทุกครั้งที่มีโอกาส เนื่องจากทำงานมาเหน็ดเหนื่อยตลอดทั้งวันแล้ว ก็ต้องพักผ่อนคลายเครียดบ้าง

เมื่อคิดได้เช่นนั้น เธอก็แต่งตัวลุกขึ้นจากที่นอน แล้วเริ่มค้นค้นหาข้อมูลบาร์และสถานที่ท่องเที่ยวยามราตรีற்றுๆ เป็นอันดับแรก เพราะเขาเป็นคนมีเงิน ย่อมเลือกสถานที่พักผ่อนหย่อนใจอยู่แล้ว

วันต่อมา เธอก็ได้รายชื่อสถานที่ท่องเที่ยวยามราตรีมาหลายแห่ง แต่ละแห่งต้องจ่ายเงินเพื่อผ่านเข้าไปด้านใน เธอสุ่มเลือกขึ้นมาสองแห่งที่อยู่ใกล้ๆ กัน และลิ้มที่บอกกับเพื่อนรักไปเสียสนิท พอผ่านหัวค่ำไปแล้ว เธอก็เดินทางไปยังถนนบรอดเวย์อันเป็นสถานที่ตั้งของบาร์ชื่อดัง ผ่านไปกว่าสามชั่วโมง เธอก็ไม่พบเห็นใครที่เหมือนคาร์เตอร์ จึงตัดสินใจย้ายไปที่บาร์อีกแห่งหนึ่ง และเดินวนเวียนค้นหาอยู่หลายชั่วโมงก็ไม่เจอเขาอีกเช่นกัน

ระหว่างนั้น พูจิตาต้องคอยหลีกเลี่ยงบรรดาฝรั่งหัวงูทั้งหลายที่คิดจะหิวสาวเอเชียกลับบ้าน แต่สำหรับเธอไม่นิยมการออกเดทกับผู้ชายที่เจอในผับ จึงไม่สนใจใครทั้งนั้น พอไม่เจอคนที่ต้องการ เธอก็เดินออกมาจากบาร์ หากแต่ความที่กำลังผิดหวัง น้ำตาก็ไหลรินออกมาโดยไม่ตั้งใจ จึงไม่เห็นชายที่เดินสวนเข้ามาด้านใน

“อู๊ปส์! ซอร์รี่” เขาอุทาน เธอเงยหน้ามองเขาแวบหนึ่ง ก็เห็นฝรั่งหนุ่ม

ใบหน้าคมลัน แต่มีหนวดเคราครึ้ม เขาก็มองเธอด้วยความสงสัยที่เห็นเธอร้องให้ จึงถามออกมาหลายประโยค เธอฟังไม่เข้าใจจึงได้แต่สั่นหน้าแล้วเดินออกไป...

ธีธัชมองหญิงสาวร่างระหงที่เดินสวนออกไปด้วยความรู้สึกบอกล้มใจ เขาแยกไม่ออกว่าเธอเป็นคนชาติอะไร อาจจะไทย หรือจีน หรือเวียดนาม แต่เป็นเอเชียแน่ๆ ลำเนียงและท่าทางของเธอเศร้าๆ ไม่รู้ว่าทะเลาะกับแฟนหรือเปล่า

ไม่รู้อะไรตลอดใจให้เขาเดินตามเธอออกไปที่ถนน เห็นเธอยืนรอรถเมล์ที่ป้าย พอรถมาถึงเธอก็ก้าวขึ้นไป ดูเหมือนว่าเธอรู้ที่กำลังทำอะไรอยู่ และออกไปจากย่านคนบาปแถบนี้ได้เขาก็สบายใจ แล้วเดินกลับเข้าคับเพื่อไปพบเพื่อนตามที่นัดกันไว้ ไม่นานก็ลืมผู้หญิงคนเมื่อครู่ออกไปจากหัว หลังจากตีมิเตอร์ขวดที่สองเข้าไปและได้สนทนอย่างเพลิดเพลินกับเพื่อนร่วมทีมฟุตบอล

พุดิตาเดินทางมาถึงห้องพักในเวลาเกือบเที่ยงคืน เธอกำลังจะหยิบกุญแจขึ้นมาไขประตูห้อง แต่พอเห็นประตูที่เปิดแง้มอยู่ ตัวของเธอก็เย็นวาบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า รีบผลักประตูเข้าไป ก็เห็นกระเป๋าสีเสื้อผ้าถูกรื้อค้น เธอวิ่งเข้าไปควานหาถุงใบเล็กที่ซุกอยู่ในเสื้อผ้า ซึ่งบรรจุเอกสารสำคัญทั้งหมดรวมไปถึงตัวเครื่องบิน เงินสดทั้งหมด และพาสปอร์ต หากก็ไม่มีถุงใบนั้นอยู่ในกระเป๋าสแล้ว

เธอเข้าอ่อนยวบ แต่จะอ่อนแอเวลานี้ไม่ได้ จึงรีบวิ่งไปเคาะประตูห้องพักของเจ้าของห้องเช่า ส่งเสียงดังลั่นสะท้อนไปทั่วทางเดินแคบๆ แล้วสามภรรยาชาวจีนก็เปิดประตูออกมาหน้าตาจ้วเจีย

“มีอะไร” เสียงของสามีไม่เป็นมิตรเลยเมื่อถูกปลุกขึ้นมากลางดึก

“ซโหมย มีซโหมย จัดเข้าไปในห้องของฉัน” เธอพยายามสื่อสารด้วย

ภาษาอังกฤษตะกุกตะกัก

“อะไรนะ?” ชายคนจีนถามย៉ำ

“ซีโหมย หိုင်ฉั่น เงิน พาสปอร์ต หายหมดเลย” เธอเล่าพร้อมน้ำตานองหน้า เมื่ออธิบายไม่เข้าใจก็ลากมือของภรรยาตามมาที่ห้องพัก เปิดประตูออกกว้างให้พวกเขาดูว่าห้องถูกรื้อ สองสามีภรรยาหันมองหน้ากัน ตาโต แล้วรีบโบกไม้โบกมือ

“ตำรวจ โทร. หาตำรวจสิ” เธอบอก สองสามีภรรยาสิ้นหัวดีกอธิบายว่าพวกเขาไม่เกี่ยว ไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น ก่อนฝ่ายสามีจะยึดโทรศัพท์บ้านแบบไร้สายให้เธอ

“คุณนั่นแหละโทร. บอกตำรวจ พวกเราไม่เกี่ยว”

พุธิตาหน้าเหวอ ไม่คิดว่าเจ้าของห้องเช่าจะไร้ความรับผิดชอบถึงเพียงนี้ แม้ภาษาอังกฤษจะย่ำแย่ แต่เธอก็พยายามที่จะคุยกับตำรวจให้ได้ หากเจ้าหน้าที่ที่รับสายกลับเห็นเป็นเรื่องไม่สลักสำคัญ ๙๑๑ ไม่รับแจ้งความ เหตุล็กเล็กซีโหมยน้อย และให้เธอโทร. ไปยังสถานีตำรวจประจำท้องถิ่นแทน

เธอโทร. ไปยังสถานีตำรวจพร้อมเสียงร้องไห้โฮๆ พุทธิก็ไม่รู้เรื่อง ปลายสายร่ำร่ำจะวาง ก่อนจะบอกให้เธอมาแจ้งความในตอนเช้าแทนแล้ววางสายไป

เจ้าของห้องเช่าบอกว่าตำรวจที่แวนคูเวอร์มีน้อย และไม่มีใครสนใจคดีลักทรัพย์พวกนี้หรอก จากนั้นฝ่ายสามีก็แสดงความใจดำออกมาด้วยการให้เธออยู่ที่นี้เป็นคืนสุดท้าย เพราะรู้ว่าเธอไม่มีเงินที่จะจ่ายค่าห้องอีกต่อไป พรุ่งนี้เช้าเธอก็จะต้องเก็บเสื้อผ้าออกไป แล้วเธอจะไปอยู่ที่ไหนกันเล่า

ด้วยความคับแค้นและคับข้องใจเหลือประมาณ เธอวิ่งร้องไห้ออกจากตึกไป พอเห็นแท็กซี่ผ่านมา เธอก็โบกแล้วเรียกให้ไปส่งที่สถานีตำรวจที่ดูแลเซตนี้ คนขับรถแท็กซี่เป็นชายแก่ใจดี หลังจากพอจับความได้ว่าเธอถูกซีโหมยขำของจนหมดเกลี้ยง ก็ไม่รับเงินค่าโดยสาร บอกว่าสถานีตำรวจอยู่ห่างไปแค่ไม่กี่บล็อก แล้วอวยพรให้เธอโชคดี พุทธิตาเดินขึ้นโรงพักเพื่อ

แจ้งความเรื่องราวที่เกิดขึ้น

หากเจ้าหน้าที่ตำรวจฟังภาษาอังกฤษของเธอไม่เข้าใจ จึงบอกให้กลับ
 มาใหม่อีกครั้งในวันรุ่งขึ้น เพราะจะได้เรียกกลุ่มมาช่วยแปล แต่เธอใจร้อน
 เกินกว่าจะรอไหว เกรงว่าขโมยจะหนีไปไกลและใช้เงินเธอไปจนหมดเสีย
 ก่อน จึงเกาะเคาน์เตอร์อ่อนวอนให้ตำรวจไปช่วย จนกระทั่งนายตำรวจ
 ผู้หนึ่งเพิ่งกลับมาจากออกตรวจ พอเห็นเธอนั่งร่ำไห้แต่ไม่มีคนสนใจ จึง
 เอ่ยถามเพื่อนร่วมงาน พอทราบรายละเอียด เขาก็ตัดสินใจโทรศัพท์ไปหา
 คนผู้หนึ่ง

“เฮ้ ทิม แกว่างหรือเปล่าวะ”

ธีรัชเพิ่งเดินออกจากบาร์ เมื่อโทรศัพท์มือถือดังขึ้น พอเห็นเป็นของ
 โรเบิร์ต เพื่อนในทีมฟุตบอลเดียวกัน ก็รับขึ้นมาด้วยความสงสัย

“แกจะให้ฉันทำอะไรตอนตีสองนี่ล่ะวะ” เขาตอบกวนๆ ก่อนกระซำ
 “หรือจะหนีเวรตามมาเกี่ยวกับพวกเรา”

“ฉันก็แค่คิดว่าถ้าแกยังไม่นอน แกอาจจะช่วยแม่สาวน้อยคนไทย
 ที่กำลังนั่งร้องไห้โฮๆ อยู่ตรงนี้สักหน่อย”

“อะไรนะ? แกทำร้ายผู้หญิงหรือวะ”

“เฮ้ย อย่าเพิ่งเข้าใจผิด ฉันอยู่ในหน้าที่ไวย่ เพิ่งกลับมาถึงโรงพัก
 ก็เห็นแม่สาวชาวไทยมานั่งร้องไห้คร่ำครวญอยู่นี่อยู่แล้ว แต่ไม่มีใครช่วย
 อะไรได้ เพราะไม่มีล่าม และเธอก็พูดไม่รู้เรื่องเลย”

“เฮ้ย เรียกล่ามที่มีใบรับรองสิ ฉันไม่เคยสอบ คุณสมบัติไม่ถึงไวย่”

“เอาน่า ฉันสงสารเธอ ไม่งั้นเธอคงนั่งร้องไห้อยู่ที่นี้ไปจนถึงเช้าแน่
 แกช่วยมาหน่อยเถอะวะ”

“อะไรวะ” เขาคราง เหนื่อยแสนเหนื่อย ทำงานเสร็จก็นั่งคุยกับ
 เพื่อน บาร์เล็กก็อยากกลับไปนอนพักผ่อน ยังต้องมาเจอเรื่องวุ่นวายอีก

“ถือว่าเห็นใจคนชาติเดียวกันเถอะวะ น่าสงสาร ถ้าไล่ไปคืนนี้คงไม่รู้
 จะไปนอนที่ไหน ดีไม่ดีอาจถูกล่อลวงได้นะ แกก็น่าจะรู้”

ริชช็อนใจ ก่อนจะตอบไป

“เออ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้แหละ อีกสิบห้านาทีเจอกัน”

เสียงร้องไห้ที่ดังดีไม่มีตกดังมาให้ได้ยินตั้งแต่ริชช็อนเปิดประตูเข้าไป ในสถานีตำรวจแล้ว เขาหันมองหาดันเสียง ก็เห็นหญิงสาวใส่ชุดกระโปรง ยาว สวมเสื้อโค้ตกันฝนหนึ่งปิดหน้าปิดตาร้องไห้อยู่ตรงเก้าอี้หนึ่งรอบบริเวณ หน้าเคาน์เตอร์ แล้วโรเบิร์ต เพื่อนของเขาก็เดินออกมาทัก

“นั่นแหละ นั่งร้องไห้มาเป็นชั่วโมงแล้ว ไม่รู้ใช้ถ่านยี่ห้ออะไร ยังไม่หยุดร้องแม่แต่วินาทีเดียว ขึ้นแกมาซักว่านี่ พวกเราเป็นบ้าตายแน่ๆ”

ล่ามจำเป็นทำหน้าที่เจื่อนๆ

“แล้วฉันต้องทำยังไงบ้างล่ะ”

“ก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้น ชักรายละเอียดให้หน่อย แล้วพวกเราก็จะจัดการตามขั้นตอน”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับแล้วเดินไปนั่งข้างๆ หญิงสาว ก่อนจะเอ่ยขึ้น ด้วยภาษาไทยที่ชัดเจน

“คุณครับ”

เสียงร้องไห้หยุดลงทันทีราวกับได้ยินเสียงสวรรค์

“คุณ!” เธอนึกว่าหุฟาด รีบเอานิ้วชี้แยงหูอีกรอบ เพราะเห็นชาย หน้าฝรั่งจางั่งอยู่ตรงหน้า คลับคล้ายคลับคลาเหมือนเคยเห็นที่ไท่หนมาก่อน ก็จำไม่ได้ แต่เธอก็ไม่สนใจเพราะมีเรื่องอื่นสำคัญกว่า “เมื่อก็คุณพูดภาษาไทย หรือคะ”

“ครับ” เขาตอบรับ มองไปหน้าที่เปราะอะเบือนเครื่องสำอางด้วยความ รู้สึกสงสาร อายไลเนอร์ถูกน้ำฝนและน้ำตาละลายไหลเยิ้มลงมาเป็นทาง เต็มแก้ม คิ้วลอะจนไม่เป็นเส้นงาม ไท่หนจะแบ่งและรองพื้น ผสมกับน้ำตา จนและหายไปหมด ริมฝีปากอิมก็มีสีแดงเปราะๆ รอบปาก ดูเหมือน ละครลิ่งไม่มีผิด

“คุณฟังภาษาไทยได้ด้วยใช่ไหมคะ คุณเป็นฝรั่งที่เคยไปอยู่เมืองไทยใช่ไหมคะ” เธอเกาะแขนเขาเขย่าด้วยความดีใจสุดขีด

“เปล่าครับ ผมเป็นลูกครึ่งไทย เกิดและโตจนกระทั่งเรียนจบ ม. ๓ ที่ไทย แล้วก็มาอยู่ที่นี่ ผมพูด อ่าน และเขียนไทยได้ครับ”

“อើย ฉันดีใจจริงๆ” พุทธิตาแทบจะลุกขึ้นโซโหใรร้อง แต่พอเห็นสายตาของตำรวจทั้งหญิงและชายที่มองมา เธอก็รีบอธิบายเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบให้ฟัง และด้วยที่เดิมรายละเอียดเข้าไปเยอะหน่อย จึงใช้เวลาร่วมสิบนาทีกว่าจะเล่าจบ เพราะร่ายยาวตั้งแต่เจอคาร์เตอร์ทางอินเทอร์เน็ทเมื่อหลายเดือนก่อน จนกระทั่งลงเอยด้วยการมาตามหาเขาที่นี่ และถูกขโมยเงินในที่สุด

ริชชัธถามชื่อโรงแรมที่เธอถูกขโมยข้าวของ เธอก็บรรยายเสียละเอียดยับ เขาจึงแปลให้เพื่อนของเขาฟังอีกครั้ง จากนั้นทางตำรวจก็สอบถามรายละเอียดข้าวของที่หายไปว่ามีอะไรบ้าง และลงบันทึกประจำวันเท่านั้น แล้วก็ยื่นกระดาษใบหนึ่งให้มารับแจ้งความเรียบร้อยแล้ว

“เขาทำแค่นี้เหอะคะ” พุทธิตาตกตะลึง หลังริชชัธแปลจนแล้วเสร็จ เขาจึงบอกตามที่ตำรวจอธิบาย “ไม่ไปที่เกิดเหตุ หรือไปตรวจลายนิ้วมือ หรือไปตามหาโจรหรือคะ”

เขาถอนใจเบาๆ ก่อนอธิบาย

“ระบบตำรวจที่นี่ต่างจากเมืองไทย เพราะปริมาณตำรวจมีน้อยกว่าประชาชนมาก ดังนั้น เคนทุบกระจกรถยนต์ ขโมยของ ลักเล็กขโมยน้อยพวกนี้ ก็จะมีลงบันทึกประจำวันไว้เท่านั้น ทางตำรวจอาจจะไปสอบถามเพื่อตามหาของกลางได้พบ แต่คุณก็ต้องรีบโทร. ไประงับบัตรเครดิตของตัวเอง पासพอร์ตก็ต้องไปแจ้งที่กงสุล เงินที่หายไปมันไม่มีหลักฐาน เพราะคุณอาจจะโกหกจำนวนเงินก็ได้ เหมือนอย่างกรณีถูกทุบกระจกรถประกันก็จะไม่รับผิดชอบของข้างใน ก็เหมือนกับกรณีของคุณนี่แหละ”

“แต่เงินสองพันเหรียญของฉันหายเกลี้ยงเลยนะ ฉันจะโกหกทำไม”

เธอรืดร้อง

“ผมไม่ได้ว่าคุณโกหก แคยกตัวอย่างให้ฟัง เคสแบบนี้ของที่นี่ โดยเฉพาะที่ไชน่าทาวน์มันเกิดขึ้นบ่อยมาก เพราะแถวนั้นพวกติดยามันเยอะ คดีงัดบ้าน งัดร้าน ฉกชิงวิ่งราวมีไม่เว้นแต่ละวัน คนที่เขาารู้ก็ไม่มีใครไปพัก ที่นั่นกันหรือคุณนะคุณ”

“แล้ว...ฉันจะได้ของฉันคืนไหม?” เสียงของเธอแหบโหย ความหวังแทบสูญสิ้น

“ผมไม่อยากจะทำให้คุณเสียกำลังใจ แต่ผมอยากบอกว่า คุณต้องทำใจละครับ ติดต่องกงสุลแล้วรีบกลับเมืองไทยเสีย อย่าอยู่ที่นี้อีกเลย มันอันตรายสำหรับผู้หญิงตัวคนเดียวอย่างคุณ”

พุดิตาปล่อยโฮอีกครั้ง ไม่เพียงแต่เธอตามหาคาร์เตอร์ไม่พบ ยังต้องสูญเสียเงินเก็บก้อนใหญ่ไปอีก เงินจำนวนนั้นเธอต้องใช้เวลาเก็บหลายเดือนกว่าจะได้มา

“แล้วฉันจะไปนอนที่ไหนระหว่างรอพาสปอร์ต เจ้าของห้องก็ไล่ฉันออกแล้วเพราะรู้ว่าฉันไม่มีเงินจ่าย บัตรเครดิตฉันก็รูดเต็มวงเงินแล้ว ฉันต้องตายแน่ๆ เลย”

คนฟังรู้สึกเจ็บปวดไปกับเธอด้วย เท่าที่ฟัง เขาคิดว่าเธออาจถูกผู้ชายหลอกถึงได้ตัดสินใจบินมาตามหา แต่ก็ต้องประสบเหตุก่อนที่จะพบตัวชายผู้นั้น บางทีอาจจะเป็นโชคของเธอก็ได้ที่ไม่เจอผู้ชายที่ชื่อคาร์เตอร์

“แกพาเธอไปกงสุลไทยพุงนี้ได้ไหมวะ” โรเบิร์ตถาม “เขาอาจจะมึนหน่วยงานดูแลเธอก็ได้”

“เขาว่าอะไรคะ” เธอเงยหน้าถามด้วยความอยากรู้

“เขาบอกให้ผมพาคุณไปกงสุล ไปขอความช่วยเหลือ”

“คุณพาฉันไปได้ใช่ไหมคะ ตอนนั้นฉันเค็งไปหมดแล้ว ฉันคิดอะไรไม่ออกเลยว่าฉันจะทำยังไงต่อไปดี”

ริชชทำหน้ายบย่น เขาไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรบ้าง รู้อย่างเดียวว่า

กำลังเจอปัญหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเขาเลย แต่กำลังแหงนหน้าเข้าไปยุ่งด้วย

“ช่วยเธอหน่อยเถอะนะ น่าสงสาร ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนด้วย”
นายตำรวจเก๋ี่ยกล่อม คงนึกอยากกำจัดเธอออกไปจากที่นี่เต็มที

“ช่วยฉันด้วยนะคะ ฉันสัญญาว่าถ้าฉันเจอคาร์เตอร์เมื่อไหร่ จะจ่ายเงินตอบแทนความช่วยเหลือของคุณอย่างเต็มที่ แฟนของฉันเป็นคนใจดีมาก เขาจ่ายเงินคุณอย่างงามแน่ๆ ค่ะ”

ริชชี่ได้ยินก็ไม่ชอบใจสักนิด... เขาลุกขึ้นยืนทันทีที่ได้ยินเรื่องเงิน และตอบไปอย่างไม่ไยดี

“ขอโทษนะ ผมไม่ได้มาที่นี่เพื่อเงิน คุณขอร้องผิดคนแล้วละ เดี่ยวผมจะบอกตำรวจให้ว่า แฟนคุณพร้อมจะจ่ายเงินอย่างงาม ให้กับใครก็ได้ ที่ช่วยเหลือคุณ!”

๓

พริตาอ้าปากค้าง ไม่คิดว่าจะได้ยินคำตอบกลับเช่นนี้ ก็ไหน คาร์เตอร์บอกว่า ชาวต่างชาติที่อพยพมาอยู่ที่นี่ต่างทำงานกๆ เพื่อเงิน แล้ว ดูจากการแต่งตัวที่ออกจะมอซอชนิดๆ ไบหน้าที่มีหมวดเคราขึ้นเพิ่มหน่อยๆ ก็น่าจะบอกว่าเขาเป็นคนชนชั้นแรงงาน ทำไม การที่เธอเสนอเงินให้มัน แผลงตรงไหน

ริชชเกะมือของเธอออก ไบหน้าเคร่งขรึมเครียดจนน่ากลัว หากแต่ ความหวาดกลัวที่จะถูกทอดทิ้งมีมากกว่า เวลาที่เขาเป็นบุคคลเดียวที่สื่อสาร กับเธอรู้เรื่อง สามารถจะช่วยพาเธอไปที่สถานกงสุล ขอพาสปอร์ตและ ช่วยเหลือในเรื่องอื่นๆ หรือแม้กระทั่งช่วยตามหาคาร์เตอร์ได้ เธอจึงรีบ เปลี่ยนท่าที

“คุณริชชคะ ฉันขอโทษที่พูดอะไรไร้มารยาทออกไป ฉันกำลังตกใจ กำลังกลัว อย่าถือโทษโกรธฉันเลยนะคะ”

ไบหน้าคร้ามคลายความกระด้างลงเล็กน้อย ก่อนจะถอนหายใจ เบาๆ

“ผมเข้าใจ เอาละ พรุ่งนี้ผมจะพาคุณไปส่งที่ทางสุดแต่เช้า แล้วช่วยคุณหาตัวเครื่องบินกลับไทยให้เร็วที่สุด”

เธอยังไม่อยากกลับเพราะภารกิจยังไม่เสร็จสิ้น แต่เธอก็ไม่มีทางเลือกอื่น จึงได้แต่พยักหน้า

“แล้วคืนนี้ฉันจะไปนอนที่ไหนคะ” เธอเริ่มกังวล วงเงินในบัตรเครดิตก็เต็มเอี๊ยด เงินสดติดตัวก็มีไม่ถึงร้อยเหรียญ จะให้เธอกลับไปนอนที่เดิมเธอก็ไม่อยากกลับไปอีก

“ที่บ้านผม” เขาตอบง่ายๆ เธอผงะไปนิด...เริ่มลังเล...เพราะไม่เคยรู้จักมักจี่กับเขามาก่อน ถ้ายอมตามไป แล้วคืนนี้เขาปล้ำเธอ จะทำอย่างไร

“อะไรอีกละ” ริชชหุดหิดเมื่อเห็นสายตาหวาดระแวงของเธอ

“ฉันเป็นผู้หญิง ไปอยู่ตามลำพังกับผู้ชายมันไม่เหมาะ”

“เดม...” เขาสบถ ก่อนจะหันไปบอกตำรวจที่ยังยืนฟังด้วยความสนใจ แม้จะฟังไม่ออกก็ตาม นายตำรวจได้ยื่นคำสภาก็หัวเราะแล้วตอบว่า เขาแรงๆ

“เขาเป็นคนดี คุณเข้าใจที่ผมพูดใช่ไหม” นายตำรวจบอกเธอพร้อมยกนิ้วโป้งขึ้น “และเขาก็เป็นเพื่อนผมด้วย ผมรับรอง”

คำพูดต่างๆ เธอเข้าใจ เมื่อนายตำรวจรับรอง เธอก็ต้องเชื่อ จึงพยักหน้ารับ

“ค่ะ”

“ถ้าฉันก็เยี่ยมเลย พาเธอไปได้เลยเพื่อน” นายตำรวจอนุญาต รีบต้อนทั้งสองลงจากสถานี พูธิตาคว่ากระเป๋าดูเดินทางใบหนึ่ง ขณะที่ริชชช่วยลากอีกใบลงจากสถานีไป หากเหลือวหลังมาคงจะเห็นนายตำรวจแอบปาดเหงื่อด้วยความโล่งใจ ทั้งสองเดินเสียบๆ ไปจนถึงที่จอดรถ พอเห็นรถกระบะขนาดใหญ่มีล้อสูงเกือบเท่าเอว เธอก็เริ่มวิเคราะห์ชายหนุ่มที่อยู่ร่วมชายคาชั่วคราว เดว่าข้อสรุปที่ว่าเขาเป็นพวกกรรมกรคงจะเป็นจริงแล้วก็รู้สึกเสียดายขึ้นมาตึงๆ เพราะคิดว่าถ้าเขาโกนหนวดเครา คงจะหล่อ

ประมาณ ปีเตอร์ คอร์ป ดารา-นักร้องหนุ่มของเมืองไทยทีเดียว ทั้งเรือนร่างที่สูงใหญ่ ไหล่กว้าง ขายาวแข็งแรง แต่เครื่องแต่งกายกลับไม่ช่วยส่งเสริมความหล่อลัคนิด เพราะแจ็กเก็ตดูเก่าๆ ปอนๆ มีกลิ่นอาหารตุๆ ลอยเข้ามาในจมูก กางเกงยีนยั้งแล้วใหญ่ มีรอยขาดตรงหัวเข่าทั้งสองข้าง และดูชะมุกชะมอมราวกับไม่เคยซักมาก่อนในชีวิต

“จะขึ้นมาได้หรือยังคุณ” เขาถาม เมื่อเห็นเธอยืนข้างประตูรถที่เปิดอยู่ แต่ยังไม่ตัดสินใจก้าวขึ้นมาเสียที แม่เขาจะเก็บกระเป๋าเดินทางเข้ากระบะหลังไปแล้วก็ตาม เธอสะดุ้งจากภวังค์ที่กำลังวิเคราะห์ชายตรงหน้า แล้วคิดเสียว่าคงจะรู้จักเขาแค่ไม่กี่วันเท่านั้น ต่อไปก็คงไม่ได้พบกันอีก ดังนั้นเขาจะเป็นอะไรก็ช่าง ไม่เกี่ยวกับเธอ ขอให้วันนี้มีที่ซุกหัวนอน มีคนช่วยพาไปกงสุลได้ก็พอแล้ว เตี้ยวค่อยหาทางคืนรถต่อไป

พุธิตากระโดดขึ้นรถแล้วยิ้มหวานให้เขา ให้กำลังใจเขานิดหน่อย เพราะเป็นสิ่งเดียวที่เธอพอจะมีให้เขาได้ในเวลานี้โดยไม่ต้องเสียเงิน

“ขอโทษนะคะ อย่างที่ฉันบอก ฉันกำลังตกใจมาก ยั้งงๆ ไปหมดกับเรื่องที่เกิดขึ้น”

เขาพยักหน้านิดๆ แล้วสตาร์ตรถออกไป เธอจึงซักขึ้นอีก

“ทำไมตำรวจที่นี่ถึงเห็นเรื่องลักขโมยพวกนี้เป็นเรื่องเล็กเหลือเกินคะ ทำไมไม่เห็นจะมีใครคิดอยากจะทำตามหาหัวขโมยนั้นเลย”

“ผมคิดว่ามันเป็นทั่วโลกนั่นแหละ” เขาพูดเยาะๆ “หรือว่าที่เมืองไทยตำรวจจะตามไปหาเจ้าหัวขโมยกระจอกๆ แบบนี้ อย่างมากก็ลงบันทึกประจำวันไว้ แต่จะออกไปหาหรือไม่งั้นขึ้นอยู่กับตำรวจ จริงไหม”

คนฟังหน้ามุ่มๆ ยังมีข้อโต้แย้ง

“แต่ที่นี่เป็นประเทศพัฒนาแล้วนะคะ เขาน่าจะมีความปลอดภัยให้ประชาชนหรือนักท่องเที่ยวมากกว่านี้”

“เดี๋ยวนี้แวนคูเวอร์เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยก่อนแล้ว” เขาถอนใจอีกเฮือกใหญ่ และอธิบายเพิ่มเติม “การที่มีคนอพยพมาอยู่ที่นี้เยอะแยะ

ทำให้อาชญากรรมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ตำรวจมีจำนวนน้อย ควบคุมได้ยาก มีคนจรจัดเยอะ พวกติดยา ก็เยอะ ประชาชนอย่างเราทำได้ก็แค่ระวังตัว ไม่เอาตัวเองไปอยู่ในถิ่นที่เสี่ยงเท่านั้น อย่างโรงแรมที่คุณเลือกนะ คนต๊อๆ ที่ไหนเขาก็ไม่ไปหรอก มันน่ากลัว อยู่ในถิ่นที่ไม่ดี ไม่เห็นหรอกว่าหน้ากระຈກร้านพวกนั้นมีลูกกรงเหล็กป้องกันอีกชั้น เพราะแค่กระຈกเอาไม่อยู่หรอก”

เป็นครั้งแรกที่ภาพอันสวยงามของแวนคูเวอร์ภายในใจหม่นลง เหมือนมีใครเอาปลายพู่กันจุ่มสีดำสลับตจนภาพสวยเปรอะเป็นอัน

“แล้วคนที่นี่นะ ส่วนใหญ่ก็จะซื้อประกันเอาไว้ เช่นประกันบ้าน ประกันรถ ถ้ารถถูกทุบกระຈก ประกันก็จ่ายค่าซ่อมให้ ส่วนของมีค่าไม่รับประกัน ถ้าประกันบ้าน บ้านถูกจ้ด ถูกขโมย ประกันก็จ่ายให้ ตำรวจก็ไม่ต้องมาตามไล่จับโจรพวกนี้ แล้วคุณในฐานะนักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่ก็จะซื้อประกันพร้อมตัวเครื่องบินหรือซื้อก่อนออกเดินทาง เวลาเกิดเหตุการณ์พวกนี้ก็จะขอเคลมให้ประกันจ่ายค่าเสียหายให้ แต่ผมเดาว่าคุณคงไม่มี”

เขาเตาได้ถูกแวง เพราะเธอไม่เคยคิดจะเสียเงินเพิ่มเติมนอกจากค่าตัวเครื่องบินซึ่งแวงไขอยู่แล้ว สรุพบว่าเธอหมดสิทธิ์ที่จะขอให้ใครมาช่วยอีก นอกจากชายข้างตัว

“แล้วที่นี่ฉันจะทำยังไงดีล่ะคะ” เธอหน้าตาคลอขึ้นมาอีกหน เมื่อไม่เห็นอนาคตของตนที่นี้อีกเลย

“ขอไปเดินทางเร่งด่วน แล้วก็กลับ” เขาตอบง่ายๆ “ผมให้คุณอยู่ที่บ้านได้ไม่นานหรอกนะ เพราะผมก็มีงานของผมเหมือนกัน”

“คุณทำงานอะไรเหรอคะ บอกฉันได้ไหม” เธอรีบถามด้วยความสนใจทันทีที่สบโอกาส

“ผมเป็นพ่อครัวที่ร้านอาหารไทย”

“อ้อ ค่ะ”

นั่นไง...เธอคิดแล้วไม่มีผิด

“แล้วมาอยู่ที่นั่นนานหรือยังคะ”

“มาตั้งแต่เรียนจบ ม. ๓ ทั้งหมดก็สิบกว่าปีแล้ว”

“แล้วคุณชอบที่นั่นไหมคะ แต่จริงๆ แล้ว อยู่มาตั้งนานก็น่าจะชอบอยู่
 หนีออกมา ไม่งั้นคงไม่อยู่นานขนาดนี้” เธอถามเองตอบเองเรียบร้อย เขาก็เลย
 ไม่ต้องอธิบายอะไรอีก และถามกลับ

“แล้วคุณล่ะ มาตามหาแฟน คงคิดจะมาอยู่ที่นั่นเหมือนกันละสิใช้ไหม”
 เธอได้ยิ้มนึกถอนใจเบาๆ ก่อนจะพยักหน้า

“ฉันเห็นใครต่อใครที่ได้แต่งงานกับฝรั่ง ต่างก็ได้ดิบได้ดี มีเงินทอง
 ใช้สบายกันทุกคน ฉันคบกับคาร์เตอร์ ก็คิดว่าถ้าได้แต่งงานกับเขา
 ครอบครัวของฉันก็จะสบาย”

วิธีที่ไม่ใช่ไม่เคยได้ยินคำพูดแบบนี้ จึงไม่แปลกใจที่หญิงสาวหน้าตาดี
 หลายคนจะตกเป็นเหยื่อแก๊งต้มตุ๋น หรือถูกหลอกให้มาขายตัว หรือแม้กระทั่ง
 ถูกหลอกให้แต่งงานเพื่อมาเลี้ยงดูสามีชราตอนบั้นปลายชีวิต และอื้มมากมาย
 ที่เขาเคยประสบ เคยได้ยินมาก่อน

“แล้วที่นั่นคุณจะทำยังไงถ้ากลับเมืองไทยไปแล้ว”

พอได้ยินคำถาม น้ำตาที่เหือดแห้งไปก่อนหน้านี้ก็ร่วงเฉาะๆ อีกครั้ง

“อ้าว...” วิธีชู้ชาน ความหาคะดาศษิซซุในลิ้นชักหน้ารถ แล้วยื่นให้
 เธอกำใหญ่ “อย่าร้องไห้สิ ทุกปัญหาหนีทางออก คุณก็ต้องค่อยๆ คิด แล้ว
 หาทางแก้ไข”

“ฉันไม่รู้...” เธอสั่นศีรษะ เสียงสั่นเครือจนแทบฟังไม่รู้เรื่อง “ฉัน
 ไม่รู้เลยว่าจะทำยังไงต่อไปดี ฮือๆ ฉันไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมมัน
 ถึงได้เกิดเรื่องแบบนี้กับฉันได้” เธอหยุดไปนิด ล้วงน้ำมูกออกมาพริตใหญ่
 ก่อนจะคร่ำครวญต่อ “ก่อนมาฉันก็ดูดวง...ทำทุกอย่างตามที่พระอาจารย์
 มหาลามบอกแล้ว บอกว่าฉันจะเจอคนรัก แล้วเราก็จะได้แต่งงานกัน แต่
 ทำไมมันถึงเป็นแบบนี้ก็ไม่รู้”

เท่าที่จับใจความได้ ทำให้วิธีถึงกับกลอกตาด้วยความปลง...ผู้หญิง

กับหมอดู ช่างเป็นเหตุผลที่เข้ากันจริงๆ

“ก็คุณไม่เจอเขาเนี่ย ต่อไปนี้คุณก็ต้องตัดสินใจแล้วละว่าจะทำยังไงต่อไป กลับไปรอเขาที่เมืองไทยก่อน รอเขาติดต่อกลับไปเองดีกว่า”

เธอสั่นศีรษะอีกรอบ

“เขาหายไปจากชีวิตฉันหลายเดือนแล้ว ทั้งที่เมื่อก่อนเราต้องเจอกันทุกๆ สามเดือน ตอนหลังเขาหายไปจากชีวิตของฉัน ฉันถึงได้ตัดสินใจบินมาตามหาเขาที่นี่ ตามที่อยู่ที่เขาเคยให้ไว้”

“แต่ก็ไม่เจอ...” เขาสรุป เพราะได้ยินเธอบอกมารอบหนึ่งแล้วบนโรงพัก

“นั่นแหละ ฉันถึงต้องไปอยู่ที่โรงแรมหรูหนุ่นั้น เพราะเงินฉันร่อยหรอลงไปเยอะแล้ว”

“ตกลงว่า กลับไป เขาก็จะไม่มีทางติดต่อคุณอีก”

“ฉันไม่รู้ แต่เขาสัญญาว่าจะแต่งงานกับฉัน ถ้าพ่อแม่ของเขาอนุญาต แต่ปัญหาก็คือ ครอบครัวของเขารวยมาก เขากลัวว่าพ่อแม่ของเขาจะรังเกียจฉัน เลยอยากให้อ่อยๆ คึกษาดูใจกันไปก่อน”

“รวยมากเลยนี่รี” สารถิเริ่มสนใจ

“รวยมาก บริษัทของครอบครัวเขาเป็นเจ้าของร้านทิม ฮอร์ตตันส์ คุณรู้จักไหม ร้านแฟรนไชส์โดนัทที่มีมากที่สุดในแคนาดาอย่างไงละ”

“อะไรนะ” ธิธนึกว่าตนเองหูผาด ไม่มีใครในแคนาดาที่ไม่รู้จักชื่อนี้ จึงหันไปมองคนข้างตัวที่ทำหน้าจริงจังยิ่งนัก

“จริง เขาชื่อ คาร์เตอร์ ฮอร์ตตันส์ เป็นหลานของ ทิม ฮอร์ตตันส์ เขาทำงานของครอบครัว และต้องบินไปเอเชียบ่อยๆ ก็เพราะว่าบริษัทวางแผนจะตีตลาดแถบโน้น จึงต้องไปดูแลงานเอง”

“คุณแน่ใจหรือว่าเขาคือลูกหลานของ ทิม ฮอร์ตตันส์ จริงๆ” เขากลั่นหัวเราะและพยายามถามกลับไปด้วยสีหน้าที่จริงจัง แต่ก็ยังอดยิ้มมุมปากไม่ได้ ก็เพราะมันน่าขันจริงๆ นี่นา

“จริงค่ะ ฉันเห็นพาสปอร์ตของเขา แล้วฉันก็ค้นหาทางเน็ตว่าปู่ของเขา มีลูกมีหลานคือเขาจริงๆ”

“แค่ชื่อเดียวกันหรือเปล่า? หรือว่าเห็นรูปยืนยัน” เขาชัก

“ฉันเห็นรูปตอนเขาเด็กๆ ค่ะ ในข่าวหนังสือพิมพ์ ภาพมันไม่ค่อยชัด หลอก แต่มันเหมือนภาพเขาตอนเด็กๆ ที่เขาเอาให้ฉันดูมาก”

“สรุปคือ คุณคิดว่าเขารวยจริง”

“รวยจริง” เธอย้ำหนักแน่น “และอย่างที่ฉันบอกไป ถ้าคุณช่วยฉัน ตามหาเขาได้ เขาจะต้องยินดีจ่ายเงินให้คุณอย่างงาม”

“อีกละ” เข่าพึมพำ ท่าทางผู้หญิงคนนี้จะยึดติดกับเรื่องเงินจริงๆ จึงบอกไปเสียงกระด้าง “ถ้าไม่ยอมให้ผมโยนคุณลงจากรถระหว่างทาง ก็กรุณาหยุดพูดเรื่องเงินกับผมได้แล้ว”

“ทำไมล่ะคะ ฉันไม่ได้คิดจะดูถูกคุณสักหน่อย แค่อยากตอบแทน ความมีน้ำใจของคุณที่ช่วยเหลือฉันเท่านั้น คิดดูสิคะว่าคุณต้องลำบากมา ที่โรงพักตอนเด็กๆ พาฉันกลับบ้าน พาไปกงสุล ถ้าฉันจะตอบแทนคุณบ้าง มันก็สมควรแล้วไม่ใช่หรือคะ”

ฟังเหตุผลของเธอแล้ว อารมณ์ของธีซซ์ค่อยดีขึ้นหน่อย

“บางอย่างมันไม่จำเป็นต้องตอบแทนด้วยเงิน ที่ผมช่วยเหลือคุณ เพราะเห็นว่าเป็นคนไทยเหมือนกัน แล้วคุณก็เป็นผู้หญิง เฮ้อ เอาเถอะ เอาเป็นว่าผมพยายามทำหน้าที่เป็นพลเมืองดีก็แล้วกัน ไม่ได้หวังผลตอบแทนอะไรจากคุณทั้งนั้น คราวหลังอย่าพูดเรื่องเงินกับผมอีก”

“ก็ได้ค่ะ” เธอเสียงอ่อยลงไปถนัดใจ หากยังคิดในใจว่าถ้าเขาไม่รับเงิน บางทีเธออาจจะหาทางตอบแทนเขาด้วยวิธีอื่นแทนก็แล้วกัน ตอนนี้อย่างไม่อยากจะคิด เอาไว้สมองปลอดโปร่งกว่านี้อีกสักนิดแล้วค่อยคิด

“ว่าแต่ คุณอยู่บ้านคนเดียว หรือแบ่งเช่ากับใครหรือเปล่าคะ” เธอสงสัย เท่าที่เคยได้ยิน คนไทยส่วนใหญ่ แถมยังมีรายได้ไม่มากนักอย่างเขา จะแบ่งห้องเช่ากับคนอื่น หรือไม่ก็เช่าห้องใต้ดินของเจ้าของบ้านอยู่ เขาคง

ไม่แตกต่างกับคนอื่น

“อยู่คนเดียว เพื่อนผมเพิ่งแต่งงานไป อีกห้องเลยว่าง”

“คุณเช่าเดือนละเท่าไรคะ”

ริชชีไม่ค่อยสนุกที่ต้องตอบคำถามซอกแซก ดูเหมือนจะรำมารยาทมากด้วยซ้ำ

“คุณจะรู้ไปทำไม แค่มิห้องนอนให้พักผ่อนก็น่าจะพอใจแล้ว ดึกว่าต้องไปนอนที่บ้านพักฉุกเฉินสำหรับผู้หญิง หรือนอนข้างถนน”

“อ้าว...” เธอทำปากย่น ถามก็ไม่ได้ ทำทางเล่นตัวจริงๆ นายคนนี้เมื่อเจอคำตอบไร้เยื่อใย เธอก็หมดอารมณ์จะถามอีกจึงเสียบเสียง

แต่เธอสังเกตเห็นเขาขับรถมาไกลพอสมควร เกือบยี่สิบนาทีกแล้วยังไม่ถึงบ้านเขาเสียที จึงอดถามขึ้นอีกไม่ได้

“บ้านคุณอยู่แถวไหนคะ”

“ริชมอนด์”

“อ้อ...” เธอพิมพ์ารับ ไม่รู้หรือกว่าอยู่ตรงไหนของเมือง รู้แต่ว่าแวนคูเวอร์เป็นเมืองขยาย ซึ่งมันขยายจนเชื่อมต่อกับเมืองอื่นๆ จนเป็นบริเวณกว้าง ไม่ต่างไปจากกรุงเทพฯ นนทบุรี และปทุมธานี และรอบๆ แวนคูเวอร์มีเมืองนับสิบเมืองซึ่งเธอจำชื่อไม่ได้

ในที่สุดเขาก็ขับรถเข้าสู่บริเวณที่พัก อันเป็นทาวน์เฮาส์หน้าตาน่ารัก กระจุ้มกระจิม แต่ยังไม่เห็นชัดในตอนกลางดึก คิดว่าเวลากลางวันคงจะดูสวยแน่นอน เขาเปิดประตูโรงรถ แล้วเล่นเข้าไปจอด พอกระโดดลงจากรถเขาก็บอก

“เอากระเป๋าที่จำเป็นขึ้นไป อีกใบคงไม่ต้อง เพราะคุณคงอยู่ไม่กี่วัน”

“แต่ฉันไม่รู้ว่าจะเก็บอะไรใส่กระเป๋าไหนไปบ้าง ตอนนั้นฉันรีบ แต่เก็บยัดๆ ลงไปเท่านั้น”

“โอเค งั้นก็เอาขึ้นไปทั้งสองใบ” เขาตัดปัญหา แล้วหิ้วกระเป๋าทั้งสองเข้าไปในบ้าน และเดินขึ้นบันไดไปชั้นสามอันเป็นส่วนของห้องพักที่มีประตู

ห้องนอนสองห้องอยู่เยื้องๆ กัน “นี่ห้องของคุณ”

เธอมองไปรอบๆ ห้องว่างเปล่าที่ดูสะอาดสะอ้าน เต็มจนขนาดสี่ฟุตมีผ้าคลุมเตียงลายสกอตคลุมไว้ มีโต๊ะหัวเตียงและโต๊ะทำงาน ดูแข็งๆ เหมือนห้องของผู้ชาย แต่ก็ดูดีกว่าโรงแรมที่เธอพักมาก่อนหลายคืนจนเทียบกันไม่ติด แม้แต่กลิ่นก็ยังหอมละมุน ไม่เห็นอับอย่างที่เธอคิดว่าบ้านผู้ชายจะเหม็นกลิ่นบุหรี่กลิ่นตัวสักนิด

“ห้องน้ำอยู่ตรงข้ามห้องของคุณ ใช้ได้ตามสบาย เพราะห้องผมมีห้องน้ำข้างใน ไม่มายุ่งเกี่ยวกับคุณ ถ้าหิวก็ลงไปกินอาหารข้างล่าง ของในตู้เย็นหรือมาทำในตู้กินได้ทุกอย่าง ถ้าอยากกินอะไรก็ทำกินได้เลย หาหม้อกระทะแฉะๆ ในตู้นั่นแหละ”

เธอซักมองเห็นความใจดีของชายหนุ่ม ว่าภายใต้หน้ากากกระด้างมีหัวใจที่อ่อนนุ่มซุกซ่อนอยู่เหมือนกันแะะ แม้จะกับคนแปลกหน้าที่เก็บมาจากข้างทางอย่างเธอก็ตาม

“ขอบคุณมากค่ะ” เธอพนมมือไหว้ คำขอบคุณมาจากความรู้สึกที่มีต่อเขาจริงๆ “ถ้าไม่ได้คุณ ฉันคงจะต้องไปนอนข้างถนนจริงๆ”

ใบหน้ากระด้างแต่หล่อ อ่อนโยนลงเล็กน้อย ดวงตาของเขาฉายความปรานีออกมา

“ไม่เป็นไร อาบน้ำแล้วพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้ตื่นสายๆ หนอยก็ได้แล้วค่อยไปกงสุล”

“แล้วคุณไม่ทำงานเหรอคะ” เธอสงสัย

“พรุ่งนี้วันหยุดของผม อาทิตย์หนึ่งผมหยุดสองวัน วันอาทิตย์กับวันจันทร์...อ้าว ช่วยละสิ”

“ช่วยอะไรเหรอคะ”

“ก็พรุ่งนี้กงสุลปิดนะสิ ต้องไปวันจันทร์แล้วละ”

เขาทำหน้าที่เหนื่อย แต่สำหรับพริตตาแล้ว กลับดีใจที่ได้อยู่ที่นี้นานขึ้นอีกนิด อาจจะมีกลิ่นกล่อมให้เขาช่วยเธอตามหาคาร์เตอร์ก็ได้ หรือ

อย่างน้อยเสนอค่าที่พักที่เธอพอจะจ่ายไหวจนกว่าจะครบกำหนดบินกลับ ถ้าเขาใจดีเช่นนี้ และห้องยังว่าง เขาก็ไม่น่าจะขัดข้อง

เธอยิ้มกริ่มกับแผนของตนในใจ แต่ยังไม่คิดจะเสนอเขาในคืนนี้หรอกเพราะตึกมากแล้ว แกรมท่าทางของเขาก็ดูจะอารมณ์ยังไม่ค่อยดีนัก

“ไม่เป็นไร อยู่ที่นี่อีกวันก็แล้วกัน พรุ่งนี้จะพาขับรถชมเมืองแทน”

“ได้ค่ะ ขอบคุณอีกครั้งนะคะ” เธอยิ้ม รอยยิ้มนั้นเลยไปถึงดวงตา และภายใต้แสงไฟสว่าง ใบหน้านวลที่มอมแมมก็มองน่าเอ็นดูยิ่งนักในสายตาของริตซ์ ดวงตาสวยราวกับนิลกลมใสมีขนตาวาวล้อมรอบ ผิวหน้าของเธอเนียนละเอียด ไม่ขาวจัด แต่ไม่คล้ำ แบบนี้ที่คนเรียกว่าผิวสีน้ำผึ้ง จมูกโด่งก็เกินกว่ามาตรฐานของคนไทย ริมฝีปากจิ้มลิ้ม... เห็นแล้วก็ได้แต่ทอດถอนใจด้วยความเสียดาย ที่เธอต้องตกเป็นเหยื่อของฝรั่งที่คิดฉวยโอกาสจากความฝันของหญิงสาวชาวไทยอย่างเช่นอีกหลายๆ คนที่เขาเคยพบมา

“ไม่เป็นไร พักผ่อนเถอะ ราตรีสวัสดิ์” พูดจบเขาก็เดินกลับห้อง ระหว่างอาบน้ำก็คิดไปว่าเรื่องราวของพุธิตากับคาร์เตอร์ ฟังแล้วแปลกประหลาดซอบกล หรืออื้อห่มอนั้นแค่ต้องการฟันแล้วทิ้ง หลังจากคบหากันมานาน พอเมื่อก็เจ็บหายแล้วไปหาเหยื่อรายใหม่

และเธอไม่เชื่อว่าคาร์เตอร์เป็นลูกหลานของ ทิม ฮอร์ดันส์ อย่างที่อ้าง เพราะคนอย่างลูกหลานบริษัทใหญ่จะไม่วันตกอับถึงกับต้องไปหาผู้หญิงทางอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะคนต่างชาติ คนรวยๆ ขนาดนั้นย่อมมีผู้หญิงมาให้เลือกมากมายนับไม่หวาดไม่ไหว ไม่จำเป็นต้องไปไล่ตามหาผู้หญิงที่ไหนอีก

จากที่เคยรู้ ผู้ชายจำพวกที่นั่งเฝ้าหน้าจอคอมพิวเตอร์เพื่อหาเพื่อนหาแฟน มักเป็นพวกที่อ้างว้าง หมดหวังจากสาวฯ รอบข้าง หรือแม่แต่ในฝัน และมีจุดประสงค์บางอย่าง บางคนก็ต้องการหาแฟน หากูชีวิตจริงๆ แต่บางคนต้องการแค่หาผู้หญิงอย่างพุธิตา ที่มองหาผู้ชายต่างชาติมา

เป็นแฟน เพราะคิดว่าฝรั่งมีฐานะร่ำรวย แต่งงานแล้วจะสบายไปตลอดชีวิต แต่ชีวิตจริงมันช่างโหดร้าย ไม่ได้มีอะไรสวยงามเหมือนในความฝัน บางทีแฟนของเธออาจต้องการแค่เพื่อนเที่ยวเพื่อนนอนระหว่างที่เดินทางไปทำงานที่เมืองไทยแค่นั้นก็เป็นไปได้ เพราะมันเป็นเรื่องง่ายที่จะค้นหาผู้หญิงไทยทางอินเทอร์เน็ต ที่พร้อมจะตามไปทุกหนทุกแห่งเพราะคาดหวังว่าจะได้แต่งงาน แต่ผู้ชายพวกนั้นต้องการแค่โก๋ด้นำเที่ยว แถมยังได้เพื่อนนอนฟรี เพียงแค่จ่ายค่าตัวเครื่องบินค่าที่พักให้เท่านั้น

เขามองเห็นโลกมามาก เกินกว่าจะมองเห็นแต่เพียงด้านสวยงามที่ไม่สวยงามก็มีอีกเยอะแยะ แค่ว่าร้านอาหารไทย เขาก็พบผู้หญิงหลายคนที่ต้องทำงานหนักเหนื่อยแทบตายหลังแต่งงานกับสามีชาวแคนาดา มาด้วยความคิดเดียวคือ หวังสบาย แล้วเป็นอย่างไรเล่า สุดท้ายก็ต้องมาลงเอยด้วยการทำงานหนักที่ร้านอาหารไทย ต่างจากความฝันก่อนบินมาที่นี่โดยสิ้นเชิง

เอาละ เขาสรุป อย่างน้อยก็นับว่าโชคดีที่เธอยังปลอดภัยทุกประการ สูญเสียแค่เพียงทรัพย์สินนอกกาย และถ้าเธอยังมีบุญมากพอ ก็หวังว่าจะหาแฟนคนใหม่ที่จริงจังกับเธอได้ในเร็ววัน

อาหารในตู้เย็นมีมากมายเกินกว่าที่พุทิตาจะจินตนาการได้ มันเหมือนตู้เย็นของคนในเมืองไทยไม่ผิดเพี้ยน มีทั้งตะไคร้ ใบมะกรูด กระชาย แม้กระทั่งใบเตยแบบแช่แข็ง และผักผลไม้หลากหลายชนิด ดูท่าทางเขาจะเป็นคนกินเก่งและทำอาหารไทยกินตลอดเวลา ถึงได้มีของเต็มตู้เช่นนี้

เห็นแบบนี้เธอก็อยากจะทำอาหารไทยกินเสียหน่อย หลังจากไม่ได้กินมานาน มื้อแรก เบาๆ ขอเป็นข้าวต้มซี่โครงหมูก็แล้วกัน เธอเริ่มตุ๋นกระดูกหมู ระหว่างนั้นก็ขาวข้าวรอไว้ แล้วเจียวกระเทียมสำเร็จรูปแบบกระป๋องให้หอมกรุ่นขึ้นอีกนิด ก่อนจะซอยผักชีต้นหอมรอ พอกระดูกหมูตุ๋นได้ที่เสียงไฟแก๊กดังใกล้เข้ามา

“หอมจังเลย ทำอะไรกินนี่”

เสียงง่วงๆ นั้นดังมาก่อนตัว พุทธยายิ้มกำลังจะบอก แต่พอเห็นร่างสูงในกางเกงบ็อกเซอร์กับเสื้อกล้าม ผมยุ่งๆ พู่ๆ หนดเครงอกเต็มหน้า โผล่มาจากด้านหลังกำแพง เธอก็ต้องสะดุดลมหายใจเข้าลึกๆ เมื่อคิดว่าชายหนุ่มที่เธอมาขออาศัยอยู่นั้น ช่างหล่อเหลาแบบเถื่อนๆ ได้ใจจริงๆ

๔

“อ้าว ผมถามว่าทำอะไรกิน ทำไมทำหน้าที่เหมือนเห็นผีแบบนั้น”
ธิดชวินหน้า โดยไม่รู้ว่าคนถูกถามกำลังโอดครวญในใจว่า ทำไมผู้ชายคนนี้
ถึงได้เซ็กซ์ดูดีเหลือเกิน แต่ไม่ได้! พุทธายังมีคาร์เตอร์ที่ต้องตามหา แม่แฟน
ของเธอจะไม่หล่อเข้มอย่างหนุ่มลูกครึ่ง แต่เขาก็จัดว่าเป็นคนผิวขาวที่
หน้าตาดี ผมสีน้ำตาลอมทอง ดวงตาสีเขียวสดใส แต่ขณะที่คนผมสีน้ำตาล
อ่อน และดวงตาสีอ่อนจนเกือบเป็นสีน้ำผึ้ง บวกเข้ากับผิวที่ไม่ขาวจัด แถม
คล้ำเข้มเหมือนอยู่กลางแจ้งตลอดฤดูร้อนที่ผ่านไปหมดๆ กลบรัศมีความ
หล่อของคาร์เตอร์ไปแทบจะทันที แม้มাত্রฐานฐานะทางการเงินจะเทียบกัน
ไม่ได้ แต่เสน่ห์ทางเพศเรียกได้ว่า ธิดชวินำโด่งจนคาร์เตอร์ตามไม่เห็นฝุ่น

ที่แน่ๆ มัดกล้ำมในเสื้อยืดทำให้ลำคอของเธอแห้งผาก เหมือนอาการ
ที่เธอเคยอ่านในนิตยสารสำหรับผู้หญิง มันจะต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ เวลาเห็น
ผู้ชายเซ็กซ์ ทั้งที่มันไม่เคยเกิดเวลาที่เธออยู่กับคาร์เตอร์สักครั้ง ต่อให้เขา
ใส่แต่กางเกงว่ายน้ำในสระ ก็ยังไม่เคยเป็นเลย

“นี่คุณ คุณกำลังลวนลามผมทางสายตานะ” เขายกมือขึ้นปิดหน้าอก

นั่นแหละเธอถึงรู้สึกตัว กระจกสายตาขึ้นจากแผ่นห้องแบนราบ มองเขา
อ้าปากค้าง

“อะไรระคะ ฉันนี่นะลวนลามคุณทางสายตา” เธอตกใจคำกล่าวหา
“ก็ใช่นะสิ ที่นี่เมืองนอก ผู้หญิงและผู้ชายมีสิทธิ์เท่าเทียมกัน ผู้หญิง
ถูกลวนลามทางเพศ ผู้ชายก็ถูกลวนลามได้เหมือนกัน” เขาบอกหน้าตา
เคร่งเครียดเลยทีเดียว

“บ้า” เธอแหง สะบัดหน้าพริต รีบแก้ตัวพัลวัน “ใครอยากจะดู
คุณกัน คุณต่างหากละที่ใส่เสื้อผ้าไม่เหมาะสมทั้งที่มีสุภาพสตรีอยู่ในบ้าน
ด้วย ฉันตกใจเพราะคุณโป๊มากกว่า ไม่ได้ลวนลามสักหน่อย”

แล้วเธอก็ได้ยินเสียงหัวเราะชอบใจจากอีกฝ่าย ที่เดินไปนั่งที่โต๊ะอาหาร
และถามขึ้นอีกครั้ง

“เอาน่า แค่อัลดเห็นมองผู้ชายตาโตเท่าไข่ทาน ทำทางจะไม่เคย
เห็นในระยยะใกล้ชิดแบบนี้ละสิ”

เธอไม่ยอมบอกเลยว่าผู้ชายที่เคยเห็นใกล้ชิดก็เป็นเพศที่สาม ซึ่งไม่มี
แรงดึงดูดใดๆ อยู่แล้ว และรูปร่างของซันนี่ก็อ้วนแอ่นบอบบาง ไม่มีกล้ามเนื้อ
เป็นมัดๆ ท้องเป็นลอนๆ แบบนี้หรือก เธอลูบคอที่เริ่มมีน้ำลายขึ้นมาน้อย
แล้วหันไปบอก

“ใครบอกกันล่ะ ฉันเห็นบ่อยๆ” เธอปฏิเสธ เพราะอย่างน้อยซันนี่
ก็ถือว่าเป็นผู้ชายคนหนึ่ง “เอาเถอะค่ะ ฉันทำข่าวต้ม แต่กาแฟต้มไม่เป็น
เลยรอคุณลงมาทำเอง”

แทนที่รัชชจะลุกมาทำ เขาก็ไปที่ตู้

“มันเป็นรุ่นทำที่ละถ้วย ตอนแรกก็เปิดสวิทช์ก่อน แล้วเอากาแฟ
ในตู้ใส่ลงไปข้างบนของเครื่อง เลือกเอาว่าจะต้องการเข้มข้นแค่ไหน และ
เอาถ้วยไปรอง แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้ว กาแฟรสชาติดี ไม่ต้องเปลืองด้วยการต้ม
ที่ละหม้อ”

เธอเปิดตู้ เลือกกาแฟที่ต้องการ นึกชอบใจที่มีกาแฟหลากหลายยี่ห้อ

และรสชาติให้เลือก ก่อนจะหันมาถาม

“คุณจะทำอะไรคะ”

ธีรชบอกรึ้นมือที่เขาต้องการ เธอจึงทำให้เขาก่อน แล้วตัดข้าวต้มบริการ จากนั้นจึงทำกาแฟให้ตนเอง

“เติมน้ำตาลหรือนมรีเปล้าคะ”

“ไม่ละ แก่กาแฟดำ มันจะได้รสชาติของกาแฟที่แท้จริง”

เธอจึงยกถ้วยกาแฟและข้าวต้มมาวางตรงหน้า ซึ่งมีฝักขึ้นฉ่ายและพริกน้ำส้มวางอยู่แล้ว ต้องขอบคุณที่ในบ้านนี้มีเครื่องปรุงครบแทบทุกอย่าง ไม่ว่าจะเปิดตู้ไหนก็เจอเครื่องปรุงของไทยทั้งสิ้น

“ท่าทางคุณชอบทำครัว” เขาปรุงข้าวต้มซีโรงหมู แล้ววิจารณ์เมื่อเห็นท่าทางคล่องแคล่ว

“ชอบค่ะ ตอนเด็กๆ แม่ทำร้านอาหารก่อนจะปิดไป ฉันกับพี่น้องต้องช่วยแม่ตลอดค่ะ” เธอภาคภูมิใจ เป็นสิ่งหนึ่งที่เธออวดได้ว่ามีเสน่ห์ปลายจวัก “แม่มักชมว่าฉันรสนิยมดีและพลิกแพลงเก่ง แต่เสียดายหลังๆ นี้ไม่ค่อยได้ทำเพราะมีวแต่ทำงาน”

“อืม...” เขาตักน้ำซุบชิม แล้วพยักหน้ารับ “อร่อยจริงๆ ด้วย ท่าทางคุณจะทำครัวทุกวันเลย มันถึงได้เป็อย่างแบบนี้”

“เมื่อคืนฉันนอนไม่ค่อยหลับนะค่ะ เลยลุกมาแต่เช้า” เธอถอนใจเบาๆ ขณะถือชามข้าวต้มและกาแฟมานั่งฝั่งตรงข้าม “อีกอย่าง เมื่อมารบกวณคุณแล้วฉันก็อยากจะทำตัวให้มีประโยชน์บ้างนะค่ะ แม่สอนว่า อยู่บ้านทำนอย่านิ่งดูตาย”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ พอใจที่อย่างน้อยเธอก็มีความรู้สึกรงใจในฐานะผู้อาศัย

“แต่จะให้ฉันปั่นวปั่นควายก็ปั่นไม่เป็น แถมคุณก็ยังไม่มิลูก” เธอบอกขำๆ “และคุณเองก็คงไม่เล่นตุ๊กตาดินหรือกนะคะ”

ธีรชหัวเราะ หางตายนลงไปที่เดียว มองดีๆ เขาก็ดูหล่อจริงๆ นะเนี่ย

ทำไมลูกครึ่งอย่างเขาถึงไม่ไปเอาดีทางด้านเป็นดาราที่เมืองไทยนะ หรือเป็นเพราะผู้จัดการชื่อดังอย่าง เอก ศุภกิจ ผู้จัดการดาราดัง ไม่มีโอกาสได้แวะเวียนมาแถวแวนคูเวอร์ เลยไม่รู้ว่าจะพลาดอะไรไป

“แต่ทำอาหารนะดีแล้ว เพราะผมทำงานที่ร้านทุกวัน บางทีก็เบื่อไม่อยากทำอาหารกินเอง”

“นี่ขนาดไม่อยากทำนะคะ ข้าวของเต็มตู้เลย”

“พวกเครื่องปรุงผมซื้อมาได้ เพราะบางทีจะต้องคิดเมนูใหม่ๆ ให้ทางร้าน ส่วนผักพวกนี้ ที่แวนคูเวอร์มีเยอะ ผมก็ซื้อมาติดบ้านไว้ เวลาอยากกินอะไรจะได้มีให้กิน”

“หน้าคุณออกจะฝรั่ง แต่ทำไมมีแต่อาหารไทยเต็มตู้เลยคะ”

“ผมไม่ค่อยชอบอาหารฝรั่งเท่าไร” เขาเบ้าปาก “กินได้บางมื้อ พวกสเต็ก มีตบอล พิซซ่า ไม่มีปัญหา แต่ถ้าเลือกได้ ผมชอบอาหารเอเชียมากกว่า และชอบอาหารไทยที่สุด ผมถึงได้เลือกเรียนทำอาหารไทยที่โอเรียนเต็ล”

“ว้าว” ถ้าเขาเรียนจบขนาดนั้น แม่ครัวข้างถนนอย่างเธอคงจะเทียบไม่ติด

“แหม ฉันทนี่ ไม่น่าเอามะพร้าวห้าวไปขายสวนเลยนะคะ คุณต้องทำอร่อยกว่าฉันแน่ๆ ฉันทยังกล้าทำให้คุณกินอีกนะ”

“ใครบอก ข้าวต้มอร่อยนะ ผมไม่ได้กินอาหารเข้าแบบนี้มานานแล้ว ส่วนใหญ่จะตื่นก็ลิบโมงหรือเที่ยงโน้นเลย ขึ้นอยู่กับเวลาเข้านาน พอได้กลิ่นกระเทียมเจียวหอมๆ ผมก็นอนต่อไปไม่ไหว และอย่างที่บอก คุณทำให้กินนะดีแล้ว เพราะผมทำอาหารจนเบื่อ”

พุทธิวางข้อลงทันทีเมื่อสมองเพิ่งแล่น นึกอะไรขึ้นได้ก็รีบชะงักตัวข้ามโต๊ะและถามออกไป

“อ้องั้น ฉันทขอสมัครเป็นแม่ครัวแม่บ้านให้คุณเลยดีไหม”

“เฮ้ย ใต้เง” ธิชชแทบล้ากข้าวต้ม เขาต้องรีบกลืนน้ำร้อนๆ ลงคอ

แล้วยกกาแฟตาม กาแฟก็ร้อนอีก กว่าจะกลักรินเอาของร้อนทั้งสองลงคอ
ได้ก็เกือบแสบ แล้วของร้อนที่สามก็ตามมา

“ได้สิคะ บ้านหลังนี้มีตั้งหลายห้อง แบ่งให้ฉันเช่าห้องหนึ่งได้ไหม
ฉันจะทำอาหาร ทำงานบ้าน ซักผ้า ภูบ้านให้คุณ นอกเหนือจากค่าเช่าห้อง
ดีไหม”

ใบหน้าของหญิงสาวแทบจะติดอยู่กับหน้าของเขา จนรีซต้องถอย
หลังออกห่างเพื่อจะได้เห็นหน้าเธอให้ชัดๆ

“ไหนคุณบอกว่าไม่มีเงินแล้วไง จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่าห้อง” นั่นคือ
สิ่งแรกที่เขาคิดได้

“ฉันยังเหลือเงินอีกนิดหน่อย แล้วถ้าคุณฝากให้ฉันทำงานที่ร้านอาหาร
เดียวกับคุณ ฉันยินดีรับเงินใต้โต๊ะ ฉันทำงานได้ทุกหน้าที่ ไม่ว่าจะให้เป็น
คนหั่นผัก ล้างจาน เก็บโต๊ะ เช็ดพื้น ฉันทำได้ไม่บ่นไม่เกียจงานเลยคะ”

“แล้วคุณจะอยู่ที่นั่นไปอีกทำไม ทำไมไม่รีบกลับบ้าน ไหนบอกว่ามีงาน
ทำที่นั่นเป็นเรื่องเป็นราวอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ จะเอาอนาคตมาทิ้งที่นี่ทำไม”

“ฉันลาพักร้อนมาหนึ่งเดือน นี่เพิ่งผ่านไปแค่อาทิตย์เดียวเท่านั้น
ฉันยังมีเวลาอีกตั้งสามอาทิตย์เพื่อจะได้ตามหาคาร์เตอร์”

รีซเห็นเค้ากลางแห่งความยุ่งยากลอยอยู่ตรงหน้า จึงรีบท้วง

“คุณจะไปได้อย่างไร ผมเป็นผู้ชายนะ” ข้ออ้างฟังขึ้นไหมนี่?
แล้วเขาก็รู้ว่าไม่จากคำตอบของเธอ

“ฉันรู้ว่าคุณเป็นคนดี ไม่งั้นเมื่อคืนคุณก็คงลวนลามฉันแล้วละ”
เธอลอยหน้าตอบ ท่าทางมั่นใจเต็มที่

“คุณเอาเวลาแค่วันเดียวมาตัดสินผู้ชายไม่ได้ เมื่อคืนผมเห็น้อย
แต่ถ้าคืนนี้ผมไม่เห็น้อย ผมอาจจะปล้ำคุณก็ได้ใครจะรู้”

เธอได้ยินก็ชะงักไปนิด แต่เมื่อจ้องเข้าไปในดวงตาของเขา เธอกลับ
ไม่เห็นแววของความดูร้ายหรือป่าเถื่อนเลยสักนิด มันกลับฉายความเห็นอก-
เห็นใจ อ่อนโยน และออกจะตกใจหน่อยๆ เท่านั้น

“ฉันรู้ว่าคุณไม่ใช่คนแบบนี้หรอก ไม่อย่างนั้นคุณคงไม่พาฉันออกมาจากโรงพักหรอก”

“คุณนี่ตัดสินคนฉาบฉวยแบบนี้เองนะหรือ ผมอาจจะเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตาย หรือเป็นฆาตกรโรคจิตที่ฝังศพไว้ใต้ถุนบ้าน คุณไม่ควรไว้ใจคนอื่นง่ายๆ แบบนี้”

“แต่คุณตำรวจรับรองว่าคุณเป็นคนดี จำได้ไหมคะ” เธอยืนยันมั่นใจก่อนจะจับแขนของเขาเขย่า “ฉันขอร้องละคะ ฉันทุ่มเงินทุกบาททุกสตางค์ที่เก็บหอมรอมริบมาหลายปีเพื่อการเดินทางครั้งนี้ มันเป็นความหวังเดียวของฉัน ที่ฉันจะได้ค้นพบความรักที่แสงวามาทตลอดชีวิต ถ้าฉันกลับไปคราวนี้ ฉันจะไม่มีโอกาสได้กลับมาตามหาคาร์เตอร์อีก”

มันไม่ใช่ธุระกงการของเขาเลย แต่ริชเห็นดวงตาที่รี้นไปด้วยน้ำตาบนใบหน้าใสราวกับเด็กยามปราศจากเครื่องสำอาง ก็ทำให้เขาอดสงสารเธอไม่ได้ แล้วเธอก็เอ่ยขึ้นอีก

“เขาคือความหวังเดียวของฉัน ความหวังเดียวที่จะทำให้ฉันได้กลับไปโดยไม่ต้องอับอายขายหน้าพี่น้องและเพื่อนๆ เพราะทุกคนรู้ว่าฉันกำลังจะบินมาแต่งงานกับเขา ถ้าฉันกลับไปโดยไม่มีเขากลับไปด้วย ทุกคนจะต้องหัวเราะเยาะฉันแน่ๆ”

ไม่พูดเปล่า น้ำตายังทะเล็กหลายอีกรอบราวกับมันลั่งได้ เหมือนก้อนน้ำ พอเปิดก็ไหลพรั่งพรูออกมาทันที

“จะให้ทำอะไรฉันก็ยอมนะคะ ฉันทำได้ทุกอย่างไม่เกี่ยง ขอเวลาอีกแค่สามอาทิตย์เท่านั้นที่จะตามหาเขา” เธออ้อนวอนเจือเสียงสะอื้น ขำตัวมอ่อยๆ ที่กำลังคล่องคอ กลายเป็นผีตเหมือนกลืนทรายเข้าไปซ้อนโต

“ถ้าไม่เจอเขาในสามอาทิตย์ล่ะ”

“ถ้าฉันไม่เจอเขาในสามอาทิตย์ ฉันก็จะกลับเมืองไทยค่ะ” เธอบอกวันหน้าไม่รู้ แต่อีกสามสัปดาห์ข้างหน้า เธอขอให้มีที่ซุกหัวนอนไว้ก่อนเป็นพอ

วิธีขปวตหัวตู่ๆ ที่คิดว่าจะกำจัดเธอได้ภายในอีกไม่กี่วันข้างหน้า กลับกลายเป็นว่า จะต้องให้เธอเกาะแจไปอีกสามสัปดาห์หรือนี่

เรื่องงานบ้าน เขาไม่เดือดร้อนนักหรอก ปกติก็ดูแลทำความสะอาดเองอยู่แล้วในวันหยุด อาหารการกินก็เหมือนกัน เขาดูแลตัวเองมาตลอด แต่ถ้ายอม ก็เป็นเพราะเห็นแก่ความรักของผู้หญิงตาต่างๆ ตรงหน้าแท้ๆ และที่สำคัญ มีอะไรบางอย่างร้องเตือนในหัวตั้งแต่เมื่อคืนมาแล้ว คาร์เตอร์ของพุธิตาจะต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ และถ้าเขาไม่ยอมให้เธออยู่ที่นี้ แล้วเธอหาทางดันดันไปหาที่อยู่ใหม่ด้วยตัวเอง เขาคิดว่าโลกภายนอกมันเสี่ยงเกินไปสำหรับเธอ และไม่มั่นใจด้วยซ้ำว่าเธอยังจะปลอดภัย ถึงแม้เจอคาร์เตอร์แล้วก็ตาม

เอาละ ถ้าห่วงและกังวลมากขนาดนั้น ทำไมเขาไม่รับเธอให้มาอยู่ด้วยเลยล่ะ จะได้อยู่ในสายตาของเขาตลอดเวลา จนถึงเวลาส่งเธอกลับขึ้นเครื่องบินอย่างปลอดภัย

“คุณเช่าบ้านหลังนี้ราคาเท่าไรคะ ถ้าฉันช่วยหารครึ่งหนึ่ง มันจะได้ผ่อนภาระค่าเช่าบ้านคุณไปได้เยอะเลยนะคะ ฉันยินดีจ่ายให้ทั้งเดือนเลยอ๊า” พุธิตาใจป้ำ ทำให้คนที่กำลังครุ่นคิดหนักต้องฉงน ว่าอะไรทำให้เธอคิดว่าเขาเช่าบ้านหลังนี้อยู่ แต่ก็ดีเหมือนกัน เธอจะได้ไม่คิดว่าเขามีเงิน เตียวจะเปลี่ยนเป้าหมายจากคาร์เตอร์มาหาเขาอีก จึงบอกจำนวนเงินส่งๆ ไป

“เดือนละสองพัน”

“อะไรนะคะ” พุธิตาผงะ

“บ้านหลังนี้ผมจ่ายเดือนละสองพัน ครึ่งหนึ่งก็หนึ่งพัน คุณจะจ่ายไหวหรือ” เขาย้อน “ไหนจะค่าอาหารการกินอีกล่ะ”

ใบหน้าสวยหมองลงไปทันที เธอคิดไปได้ไงว่าบ้านหลังใหญ่ขนาดนี้ จะราคาถูก แล้วค่าอาหารอย่างที่เขากถามอีกล่ะ

“ที่นี้ทำงานได้ชั่วโมงเท่าไรคะ” เธอถามอ่อยๆ

“ค่าแรงขั้นต่ำชั่วโมงละสิบเหรียญสี่สิบห้าเซ็นต์ ถ้าทำได้โต๊ะ เขาให้กันชั่วโมงละแปดเหรียญก็เก่งแล้ว ยิ่งไม่มีใบอนุญาตทำงานแบบนี้ด้วย เจ้าของร้านก็ต้องเลี้ยง”

“แล้วคุณทำงานอาทิตย์ละกี่ชั่วโมงคะ”

“ผมทำอาทิตย์ละประมาณสี่สิบชั่วโมง”

“ถ้าฉันทำงานสามอาทิตย์ ก็ได้พันสองร้อยเหรียญ ฉันยกให้คุณพันเหรียญเป็นค่าที่พัก ส่วนค่าอาหาร ฉันกินไม่เยอะหรอกคะ ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องกลัวว่าคุณจะเปลือง ที่เหลือสองร้อย ฉันคงพอค่ารถเมล์รายเดือน” เธอทุ้มสุดตัว

“นี่คุณ” ธีรัชชกัหมตความอดทน “ถ้าคุณทำงานวันละแปดชั่วโมง แล้วจะเอาเวลาที่ไหนออกไปตามหาแฟนของคุณกัน”

“มีสิคะ วันหนึ่งมีสี่สิบสี่ชั่วโมง ทำงานไปแปด-เก้าชั่วโมง ที่เหลืออีกตั้งเยอะ ฉันก็เอาไปตามหาเขาได้”

“แล้วไม่ต้องหลับต้องนอนกันเลยอะ”

“หลับค่ะ แต่หลับน้อยๆ หน่อยได้ ตื่นมาฉันก็จะทำอาหารเตรียมพร้อมให้คุณ แล้วฉันก็จะออกไปก่อน แล้วไปเจอกันที่ทำงาน เลิกงานถ้ายังมีเวลาก็จะตามหาเขาต่อ ถ้าไม่มีก็กลับมา แล้วจะทำงานบ้านให้คุณอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ตลอดทั้งสามอาทิตย์”

คนฟังทำหน้าที่เหมือนโดนจักรอกายขมเข้าไปทั้งหมด

“นะคะ ถือว่าช่วยคนตกทุกข์ได้ยาก ฉันจะเป็นเพื่อนร่วมบ้านที่ดีนะคะ ไม่เบียดค่าห้อง เงินงวดแรกออกมาจะรีบจ่ายให้ทันที แค่ออซื้อตัวเดือนรถเมล์ไว้สักชนิดก็พอ นะคะคุณทิม”

“คุณพูดอย่างกะจะได้งานง่ายๆ อย่างนั้นแหละ” เขาเพิ่มพ้า แต่ก็จำได้ว่าเจ้าของร้านกำลังต้องการคนล้างจานด่วน เพราะขึ้นป้ายมาหลายวันแล้ว ยังไม่มีคนมาสมัคร

“คุณเป็นพ่อครัวไม่ใช่เหรอคะ คุณช่วยขอเจ้าของร้านให้หน่อยได้

ใหม่คะ ฉันไหว้ละคะ คุณทิมคนดี คุณทิมที่แสนจะใจดีนะคะ”

ถ้าเธอลงทุนไปนั่งเกาะขา แล้วอ้อนวอนเหมือนนางทาสีในหนังที่เขาเคยดูกับย่าสมัยเด็กๆ คงไม่แปลกใจสักเท่าไร เพราะเธอขยับตัวลงจากเก้าอี้เกือบจะลงไปนั่งกับพื้นอยู่แล้วถ้าเขาไม่รีบห้ามเอาไว้ระหว่างที่เขายังตัดสินใจ

“เอาละๆ” เขายกมือขึ้นห้าม เพราะยังไม่อยากเป็นคุณพระคุณหลวงอะไรตอนนี้ “ผมเข้าใจแล้ว”

“แสดงว่าคุณจะช่วยฉันใช่ไหมคะ” เธอรีบเข้ามาจับมือของเขาเขย่า

“ผมจะลองโทร. ไปที่ร้าน ถ้าเขาต้องการคุณ ก็ถือว่าเป็นโชคดีของคุณคุณก็แล้วกัน”

“แล้วถ้าเขาไม่ต้องการฉันละคะ คุณจะลองฝากร้านอื่นให้ได้ไหม” เธอบีบมือของเขา หน้าตาเป็นกังวลอีกหน

“เอาเถอะ ผมจะพยายามก็แล้วกัน ส่วนค่าห้องนะ เพื่อนผมจ่ายเดือนละหกร้อย ค่าอาหารไม่ต้องหรอก ผมซื้อของผมมาอยู่แล้ว คุณตัวเล็กนิดเดียว คงกินไม่จุหรอก”

“กรี๊ด จริงหรือคะ” พุทธากระโดดโลดเต้น ไปหน้านวลฉีกยิ้มกว้างจนแทบจะถึงใบหูอยู่แล้ว และเวลาดูใกล้ๆ ฟันของเธอก็ขาวสวยดีเหมือนกันแฮะ เรียงเป็นระเบียบเสียด้วย

“อือ” เขาพยักหน้าส่งๆ แล้วก็ต้องตกใจอีกหนเมื่อเธอกระโดดเข้ากอดจนเขาแทบจะหงายหลังตกจากเก้าอี้

“คุณทิมใจดีที่สุดเลย”

ท่าทางดีอกดีใจเหมือนเด็กๆ ทำให้รีซซ์ได้แต่หัวเราะ คิดถึงหลานสาวที่ชอบกระโดดโถมเข้ากอดทั้งตัวแบบนี้ยามที่เขาตามใจ จึงลูบแผ่นหลังเบาๆ

“เอาละ หายตื่นเต้นแล้วก็กลับไปกินข้าวต้มกันต่อดีกว่า”

พุทธารู้สึกตัวเมื่ออยู่ในอ้อมกอดเขาเสียแล้ว แต่จะโทษเขาได้อย่างไร เพราะเธอเอาตัวเองกระโดดเข้ากอดเขาเอง คราวนี้แหละเรียกได้ว่าลวนลาม

ทางเพศอย่างแท้จริง เธอตัวแข็งทื่อ หน้าร้อนผ่าวขณะก้าวถอยออกห่าง กลับไปนั่งเก้าอี้ตนเองหน้าเจ็อนๆ

“เอ่อ ขอโทษค่ะ ฉันตื่นตื่นไปหน่อย”

“ไม่เป็นไร ผมเข้าใจ เอละ กินข้าวต้มแล้วล้างถ้วยล้างจานซะ ต่อไปนี้คุณจะต้องทำหน้าที่ดูแลบ้านหลังนี้จนกว่าจะกลับเมืองไทย”

“ได้เลยค่ะ” เธอยิ้มหน้าบานแจ่ม “อาหารสามมื้อ ชักผ้า รีดผ้า และทำความสะอาดบ้าน ไม่ให้ตกหล่นเลยค่ะ”

“ดีมาก แล้วผมจะโทร.ไปที่ร้าน ถ้าเจ็อนนี้รับคุณเข้าทำงาน ตอนบ่าย ก็แวะเข้าไปทักทายแกเสียหน่อย แล้วค่อยเริ่มตั้งงานพร้อมกับผมในวันอังคาร จะได้ประหยัดค่าเดินทาง เพราะจากที่นี่เข้าดาวนัทวันระยะทาง มันไม่ใช่ใกล้ๆ”

“ค่ะ” พูธิตาตอบรับไปก่อนเพราะยังไม่ได้ศึกษาเส้นทาง แต่ก็คิดว่า หากได้ไปหรือกลับกับเขาคงจะช่วยได้มาก ก็ต้องมาดูตารางงานอีกครั้ง เพื่อเธอจะได้หาเวลาว่างไปตามหาคาร์เตอร์อย่างที่ตั้งใจ

“เออจ้ ถ้าทำงานเสร็จเร็วจะพาไปเดินเล่นในดาวนัทวัน แต่วันหยุด มีแต่พวกไปเดินช้อปปิ้งเท่านั้นนะ พวกคนทำงานไม่มีหรอก”

เธอตาโต รีบพยักหน้าเร็วๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอให้ไปเดินดู บางทีคาร์เตอร์อาจจะมาช้อปปิ้งก็ได้ใครจะรู้ชี้ไหม”

“นั่นมั้ง” เขาตอบส่งๆ แต่ในใจก็คิดว่า แวนคูเวอร์กว้างใหญ่ไพศาล แค่มืองเดียวก็มีประชากรตั้งหกแสนกว่าคน ไม่รวมเมืองรอบๆ ที่เรียกว่าเกรตเทอร์แวนคูเวอร์ ถ้ารวมก็ปาเข้าไปตั้งสองล้านสี่แสนคน การตามหาคนคนเดียวโดยไม่รู้ข้อมูลใดๆ ทั้งสิ้น เรียกว่ายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร แต่เขาก็ไม่อยากจะไปซัดใจ จึงเออออไป

“รีบกินเถอะ แล้วทำงานให้เสร็จ”

“ได้ค่ะ” เธอพยักหน้ารับด้วยความเต็มใจ แล้วตักข้าวต้มกินอย่าง

รวดเร็ว เขาเห็นดวงตาของเธอสดใสขึ้นมาทันตา เพียงเพราะจะมีโอกาสได้ตามหาแฟนหนุ่มอีกสามสัปดาห์ จนเขาดมหมื่นไส้ไม่ได้กับท่าทางกระตือกระต้า และเขาก็นึกพินันขึ้นต่อกับตนเองว่าเธอไม่มีทางเจอผู้ชายคนนั้นแน่ๆ ป่านนี้คงจะหายเข้ากลีบเมฆไปแล้วหลังจากได้ตัวเธอสมใจ...คิดๆ แล้วก็น่าเสียดาย...แต่ก็นั่นแหละ เรื่องส่วนตัวของเธอไม่ใช่ธุระของเขาดังนั้นเขาจึงทำในสิ่งที่รับปากเอาไว้ พอกินข้าวต้มเสร็จ ก็ปล่อยให้เธอทำความสะอาดในครัว ส่วนตัวเขาก็เข้าไปโทรศัพท์ถึงเจ้านายสาวใหญ่ เสียงสัญญาณยังดังไม่ถึงสามครั้ง เสียงหวานๆ ปลายสายก็ดังขึ้น

“ฮัลโหลพี่ทิม คิดถึงจังเลย โมน่ากำลังจะโทร. ไปหาพี่ทิมอยู่พอดีเลยค่า”

นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เขาไม่อยากโทร. ไปหาเจนจิรา หรือเจ้เจนนีเจ้าของร้าน เพราะสาวใหญ่มีลูกติดจากสามีคนไทย ชื่อมนสิชา กำลังเรียนมหาวิทยาลัยประจำปีสุดท้าย และตามตื้อเขาแฉ หลายครั้งที่เขาไม่ยอมรับสาย แต่เด็กสาวก็ไม่เคยละความพยายาม และด้วยหน้าที่การงานก็ทำให้ทั้งสองได้เจอกันเกือบทุกวัน แต่ไม่มีครั้งไหนเลยที่ริชชี่จะมีความสุขที่ได้พบกัน

ไม่ใช่ว่าเธอไม่สวย แต่เป็นเพราะเธอสวย น่ารัก แต่เปรี้ยวและก้ากั้นเกินกว่าหญิงไทยที่เขาเคยรู้จัก ซึ่งอาจเป็นเพราะมาเติบโตที่แคนาดา สภาพแวดล้อมและความคิดก็ถูกวัฒนธรรมตะวันตกหล่อหลอม หญิงสาวเปลี่ยนคู่ควงแทบทุกสัปดาห์ เลียนแบบมารดาที่ผ่านการแต่งงานมาหลายครั้ง แม่ลูกจึงมีนิสัยใจคอใกล้เคียงกัน หากแต่ไม่รู้ว่าเป็นบุญหรือกรรม ที่จู่ๆ มนสิชาก็หันมาสนใจเขาในวันหนึ่งที่กำลังเหงาเพราะขาดคู่ควง แล้วตัดสินใจตามตื้อเขานับแต่นั้นมา แต่เขาไม่เคยเล่นด้วยเพราะทนความเจ้าชู้ของเธอไม่ไหว ก็ใครจะไปรับได้ ระหว่างที่ตามตื้อเขา ก็ยังคงออกไปกับลูกค้าคนโน้นคนนี้บ่อยๆ ขึ้นคว่ำมาเป็นแฟนหรือเป็นเมีย คงไม่วยได้หย่าขาดกันตั้งแต่ปีแรกที่แต่งงาน

“โทร. ทำไม เมื่อก่อนก็เจอกัน” เขาถามเสียงเบื่อหน่าย
“ก็โมนาคิดถึงพี่ทีมนี่คะ ว่าแต่พี่โทร. มหาโมนา มีอะไรหรือเปล่าคะ”
เด็กสาวคิดไปไกล จนรีซซ์ต้องบอกอย่างเป็นทางการ
“พี่ไม่มีธุระอะไรกับโมนาหรอก แต่มีกับคุณแม่ พี่ขอสายคุณแม่
หน่อยครับ”